

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΑΖ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1960 | ΑΡΙΘ. 18

ΛΑΚΤΙΖΟΜΕΝ ΠΡΟΣ ΚΕΝΤΡΑ

Ὡς ἀνεγρόφη, εἰς τρεῖς περίπου μυριάδας ἀνήλθεν ἐφέτος ὁ ἀριθμὸς τῶν εὐλαβῶν προσκνητῶν εἰς Τήνον. Προσέδωκε δὲ ὅλως ἰδιαιτέραν αἴγλην εἰς τὸν ἑορτασμὸν ἢ αὐτοπρόσωπος παρουσία τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Καραμανλῆ, τὴν ὁποίαν καθήκον ἔχουν αἱ στήλαι αὐταὶ νὰ ἐξάρουν. Διότι παρόμοιαι ἐκδηλώσεις συγκινοῦν, στηρίζουν καὶ ἐμπνέουν τὸν γνησίως θρησκευόμενον λαὸν μας. Ἀναστηλώνουν εἰς τὰς συνειδήσεις τὰ κριτήρια τῶν ἀξιῶν. Πιστοποιοῦν, ὅτι ἡ ψυχολογία τοῦ ἔθνους παραμένει ἀκλινῶς ἐστραμμένη πρὸς τὰ παραδεδομένα. Καὶ διασαλπίζουν τορῶς, ὅτι αἱ ψυχαὶ τῶν ἐπιζώντων διακατέχονται ἀπὸ τὰς αὐτὰς ἠθικὰς δυνάμεις καὶ αἱ καρδίαι πάλλονται μὲ τὸν αὐτὸν δημιουργικὸν παλμὸν τῶν παρελθουσῶν γενεῶν.

*

Συγκινητικὴ ὑπῆρξε, κατὰ τὰς ἐκεῖθεν περιγραφάς, ἡ ἐκδηλωθεῖσα εὐλάβεια τοῦ πλήθους κατὰ τὴν λιτάνευσιν τῆς πανσέπτου εἰκόνης. Εἰς τὴν ἐποχὴν μας δὲ αὐτὴν τοῦ ἀκράτου εὐδαιμονισμοῦ καὶ τῆς στνγνῆς καὶ ἀποπνικτικῆς λογοκρατίας εἶναι παρήγορον ἀπολύτως φαινόμενον ὁ ἄνεμος αὐτὸς τῆς θρησκευτικῆς πίστεως, ποὺ δροσίζει τὰ μέτωπα τοῦ μοχθοῦντος λαοῦ μας. Διότι ἐνῶ ἡ ἀπιστία συρρίζει καὶ ἐλλίσσεται, ὡς ὄφις, γύρω μας καὶ τὸ ὀρθολογιστικὸν πνεῦμα τοῦ αἰῶνός μας, ὀλοὲν καὶ πρσισότερον, μᾶς περισφίγγει, ὡς ὁ κισσὸς τὸν πλάτανον, καὶ ἀπομαραίνει καὶ ξηραίνει τὸ συναίσθημα, ὁ λαὸς μας ἐμφανίζεται ἀπολυτρωμένος ἀπὸ τὴν ἀποναρκοῦσαν καὶ ψυχοκτόνον ἀρπάγην του. Καὶ ἡ ψυχὴ του, εἰς πᾶσαν διδομένην περίστασιν, ῥοφᾷ τὰς θρησκευτικὰς ἐκδηλώσεις, ὅπως ἡ κατάξηρος καὶ ἠλιοφρυγμένη γῆ τὴν αὐγινὴν δρόσον.

Ἄς γίνῃ τοῦτο δίδαγμα πρὸς τοὺς πολυσπούδους καὶ ἐλευθερόφρονας δῆθεν νεωτεριστάς· καὶ πρὸς τοὺς παντοειδεῖς χλιαροὺς καὶ ὀλιγοπίστους. Ὡ! ὑπάρχει τὸ θαῦμα εἰς τὴν ζωὴν. Δι' ὅσους ὅμως ἡμποροῦν νὰ βλέπουν· καὶ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ ἐννοοῦν! Καὶ ἡ Ἑλλάς, ὀρθοδοξοῦσα καὶ πιστεύουσα, ἔχει τὸ φῶς τῆς Θεότητος καὶ δύναμιν Ἐκατόγχειρος ἀκαταγώνιστον. Θαῦμα δὲ ἐκπληκτικὸν ὑπῆρξεν ἡ Ἐθνεγερεία της. Θαῦμα, ὀφειλόμενον εἰς τὴν πίστιν της εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν ζωηφόρον του Ἀνάστασιν, τὴν ὁποίαν ἐκήρυττε καὶ ἐδίδασκεν ἀπαύστως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία της. Ὅλοι τὴν ἐπίστευον, ὡς ἀποθανοῦσαν ὀριστικῶς, κατὰ τὴν ἀποφράδα ἐκείνην Τρίτην. Καὶ ὅμως ἀφυπνίσθη καὶ ἀνέστη θεοείκελος θραύουσα, μόνη της καὶ ἀνεπικούρητος, τὰ σκληρὰ δεσμὰ αἰώνων. Μὲ ὄλην τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος της. Καὶ μὲ τὸν λαμπρότερον ὀραματισμὸν τοῦ μέλλοντος εἰς τὴν ψυχὴν της.

Εἰς τὰ σπινόφωτα δὲ τῶν κανδηλῶν τῶν ἀγίων ναῶν της ἦν αὖτε τὸν δαυλὸν τοῦ ὁ Κανάρης. Ἀπὸ τὴν φωτοχυσίαν τῶν ἀναστασίμων λαμπάδων τῆς λειτουργικῆς της ζωῆς ἐξήστραψαν τὰ ξίφη τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων, ὅταν διέσπων τὸν πύρινον φράκτην τοῦ Ἰμβραήμ. Μετὰ δὲ τὸν ἐπαίσχυντον τορπιλλισμὸν τῆς Ἑλλης, ἀπὸ τὰ «νικητήρια πρὸς τὴν Ὑπέρομαχον Στρατηγὸν» ἐμοῦσοῦργήθησαν οἱ ὑπέροχοι παιᾶνες τοῦ Γράμμου καὶ τοῦ Βίτσι.

*

Καὶ εἶναι προφανῶς «τυφλὸς τὰ τ' ὄτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα», ὁποιοσδήποτε τολμᾷ ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν τόσο ἐξοφθάλ-

μως βιωθεῖσαν ἐμπειρίαν αὐτήν! Καὶ διὰ τοῦτο, ὁμολογοῦμεν ὅτι κατεπλάγημεν ὀδύνη-
ρῶς, ὅταν πρὸ ἡμερῶν σοβαρὰ πρωϊνὴ ἐφη-
μερίς, ἐξ ἀφορμῆς τῆς διεκτραγωδουμένης
πεινῆς καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν ἱερέων μας,
ἀντὶ τὴν ὑποστηρίξῃ ἐκθύμως τὴν ἀνάγκην
τῆς οἰκονομικῆς τῶν ἐνισχύσεως, ἀνέγραψεν,
«ὅτι ἡ συντήρησις τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκ-
κλησίας ἀποτελεῖ καθῆκον τῶν μελῶν τῆς
καὶ ὄχι τῆς Κυβερνήσεως»! Ὡσεὶ τὸ ὑφί-
στατο χωρισμὸς Κράτους καὶ Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας. Καὶ ὡσεὶ ἀγνοοῦσα, ὅτι τὸ Κρά-
τος τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ ἔσχε
Μητέρα, καὶ τροφόν, καὶ τείχος καταφυγῆς,
καὶ λιμένα ἀσφαλείας, εἰς τοὺς κλύδωνας τῶν
συμφορῶν τοῦ καὶ τῶν ἀνηκέστων δεινο-
παθημάτων τοῦ. Ἐπὶ πᾶσι δὲ λησμονοῦσα,
ὅτι τὸ Κράτος ἀπεστέρησε καὶ ἐχρησιμο-
ποίησε διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ τὸ σύνολον σχε-
δὸν τῆς μερίστης Ἐκκλησιαστικῆς περιου-
σίας!

*

Εἴμεθα ὁμως βέβαιοι, ὅτι τὰς ἀνεδαφικὰς
καὶ ὅλως ἀψυχολογήτους ἀντιλήψεις αὐτὰς
οὐδαμῶς συμμερίζεται, οὔτε καὶ εἶναι δυνα-
τὸν νὰ ἐπιδοκιμάξῃ ὁ φωτεινὸς καὶ δημιουρ-
γικὸς νοῦς τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως
κ. Καραμανλῆ.

Ὅταν δεκάδες ἑκατομμυρίων διατίθενται
—καὶ ὀρθότατα—διὰ τὴν ἴδρυσιν ἀγροτικῶν
καὶ κοινοτικῶν ἰατρειῶν, πρὸς περιφρούρησιν
τῆς ὑγείας τῶν κατοίκων τῆς ὑπαίθρου μας·
καὶ ὅταν—ὀρθότατα ἐπίσης—μέγιστα ποσὰ
ἀναλίσκωνται, πρὸς διάνοξιν νέων γαιῶν εἰς
τὴν ὄρεινὴν μας χώραν, καὶ δι' ἐπιδοτήσεις,
πρὸς συγκράτησιν, μὲ λιθοδομὰς, ἐπικλινῶν
καὶ κατολισθαιόντων ἑδαφῶν, πῶς εἶναι δυ-
νατὸν νὰ ἐγκαταλείπεται ἀπροστάτευτον ἀπὸ
τὴν λύμην καὶ τὸ μίasma τῶν ὀλοῦν πληθνο-
μένων προπαγανδιστῶν ὁ ἀφελῆς καὶ ἀγνὸς
ἀγροτικὸς μας πληθυσμὸς; Διότι, ἄς μὴ πλα-
νώμεθα! Τοῦτο σημαίνει ἡ ἐγκα-
τάλειψις καὶ ἡ ἀδιαφορία διὰ
τοὺς ἱερεῖς μας, τοὺς ὁποίους μὲ
ἀληθινὴν λύσσαν κατέσφαζον προσ-
φάτως οἱ ἀπαίσιοι μητραλοῖαι. Διότι τού-
τους ἐθεώρουν ὡς τοὺς κατ' ἐξοχὴν ἐπικιν-
δύνους ἐχθροὺς των.

Ἀβδηριτίζομεν, καὶ λακτίζομεν ἀφρό-
τως πρὸς κέντρα, ὅταν παραθεωροῦ-
μεν τὰ ἀδαμάντινα αὐτὰ ἐρείσματα τῆς
ψυχῆς καὶ τῆς ἱερᾶς γῆς τῶν Ἑλλήνων.
Καιρὸς εἶναι νὰ κατανοηθῇ βαθέως, ὅτι τὸ
Ἔθνος ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς του κυρίως
παραδόσεις ἠντλησεν ἐκάστοτε καὶ τοὺς ἀγιο-
τέρους του ἐνθουσιασμούς· καὶ τὸ ὑψηλὸν
τοῦ δημιουργικὸν πνεῦμα· καὶ τὰς ἐξαισίας
τοῦ πνευματικῆς ἀνθήσεις. Θεματοφύλαξ δὲ
τῶν παραδόσεων του καὶ τῶν ἠθῶν του
καὶ τῶν ἐθίμων τῆς ἱστορικῆς του ζωῆς εἶναι
ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας. Αὐτὴ ἀπεργά-
ζεται τὸ πνευματικὸν βάθος τοῦ λαοῦ μας.
Αὐτὴ συνέχει καὶ ἱεραρχοποιεῖ τὴν κοινωνίαν
μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Ἔθνους. Αὐτὴ
ἡ κυρία του ἠθικῆς δύνამις. Καὶ αὐτὴ ἡ
ἀνωτέρα πνευματικὴ του πνοή.

Καὶ καθῆκον ὑπέριστα τῆς πάσης φύ-
σεως ἡγεσίας μας ἀποτελεῖ ἡ διὰ παντὸς
μέσου ζωογόνησις τοῦ θρησκευτι-
κοῦ συναισθήματος τοῦ λαοῦ μας.

ΘΕΟΛΟΓΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ο "ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,,

ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1961

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀφιερωμένος
εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας

Περιέχει, ἐκτὸς τῆς συνήθους ἡμερολογιακῆς
ῥλης καὶ καθημερινὰ διαφωτιστικὰ καὶ ἐποικο-
δομητικὰ σημειώματα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν
οὐσίαν, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐνδοξον ἱστορίαν
τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τὴν
ἀποστολὴν Αὐτῆς διὰ τὸν ἁγιασμόν τοῦ ἀν-
θρώπου καὶ τὴν δημιουργίαν ἀληθοῦς πολι-
τισμοῦ. Συνοδεύεται ὑπὸ καλλιτεχνικοῦ χρυσο-
ποικίλου πλαισίου, κοσμουμένου διὰ βυζαντι-
νῆς εἰκόνος τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας,
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΤΙΜΑΤΑΙ (μετὰ πλαισίου) δρχ. 10.

Εἰς ὁμαδικὰς παραγγελίας Ἐνοριῶν παρέχεται
ἐκπτώσις 20 %.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΛΗΞΕΩΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ "ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΤΕΛΕΧΩΝ,"

Τῆ 9ῃ Σεπτεμβρίου, παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτου, ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων τοῦ διὰ πρώτην φοράν ὀργανωθέντος ὑπὸ τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» «Φροντιστηρίου Κατηχητικῶν Στελεχῶν», ὅπερ ἐλειτούργησεν ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης.

Πρὸ τῆς τελετῆς ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης. Τὴν Θ. Λειτουργίαν παρηκολούθησαν ὁ Γεν. Διευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέας Φυτράκης, οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ Καθηγηταὶ τοῦ Φροντιστηρίου, ὡς καὶ οἱ σπουδασταὶ αὐτοῦ. Οἱ πλεῖστοι ἐκοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητος ἐξέφρασε τὴν χαρὰν του διὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Φροντιστηρίου, ὅπερ ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὰ Κατηχητικὰ Στελέχη τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα θὰ κατευθύνουν τὸ ἔργον τῆς ἀγωγῆς τῶν Ἑλληνοπαίδων. Τὸ διὰ τὴν ἀγωγήν τῶν παίδων ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας, προσέθεσεν, εἶναι ἀπόδειξις τοῦ ὅτι ἔχει αὐτὴ ἐννοήσει τὴν μεγίστην σημασίαν, ἣν κέκτηται διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους ἢ ἑλληνορθόδοξος ἀγωγή. «Ὅλα τὰ ἰδεολογικὰ συστήματα, εἶπεν, ὡς λ.χ. ὁ κομμουνισμὸς, θέλουν νὰ κερδίσουν τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν ἡλικίαν, διότι αὕτη ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον τῆς κοινωνίας τοῦ μέλλοντος. Ὅθεν τὸ «Φροντιστήριον Κατηχητικῶν Στελεχῶν» ἀνταποκρίνεται εἰς ζωτικωτάτην ἀνάγκην τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Περαιῶν τὸν λόγον του ὁ Μακαριώτατος, ἠὲ χαρίστησε πάντας τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τοῦ Φροντιστηρίου καὶ ἠὲ λόγησε πατρικῶς πάντας τοὺς παρισταμένους.

Ἀκολούθως ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πανοσιολογιώτατος Διευθυντὴς τοῦ Φροντιστηρίου κ. Χρυσόστομος Γιαλούρης, ὅστις μεταξὺ ἄλλων εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Διὰ τὴν τόνωσιν καὶ ἐξύψωσιν τοῦ σωτηρίου θεσμοῦ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, εἰς τὸ ὁποῖον τόσας ἐλπίδας στηρίζουν ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος, συννεστήθη προνοία τῆς Α. Μακαριότητος τὸ σεμνίον τοῦτο τὸ Ἐκκλησιαστικόν. Καὶ ἰδοὺ, Μακαριώτατε, ἡ πρώτη ὁμάς τῶν ἀριώτερον συγκεροτημένων «Παιδαγωγῶν ἐν Χριστῷ», (ἴνα κατὰ Παῦλον εἴπωμεν,) ἐξέρχονται πάνοπλοι καὶ ἐξορμῶν διὰ πνευματικὰς κατακτήσεις. Τίθενται ἐπὶ τὸ ἔργον των, ὄχι ἴσως σοφώτεροι, πάντως ὅμως μὲ ἀναπτρωμένον τὸ φρόνημα, ἐμπλουτισμένην τὴν ψυχὴν, ἀνανεωμένον τὸν ζῆλον. Τέσσαρες δεκάδες κληρικῶν καὶ λαϊκῶν Κατηχητῶν, ἐκ 37 Μητροπό-

λεων τῆς Ἐπικρατείας προερχομένων, εἶχον τὴν ἐπαινετὴν ὑπομονὴν νὰ καθήσουν καὶ πάλιν εἰς τὰ θρανία καὶ ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας μέσα μάλιστα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ θεοῦ, ὡς μαθηταί, νὰ ἀκροασθῶν τῶν ζηλωτῶν Πανεπιστημιακῶν καὶ λοιπῶν Καθηγητῶν. Μὲ πρόγραμμα πυκνὸν καὶ ποικίλον, εἰς τὸ ὁποῖον πλὴν τῆς καθημερινῆς συμπροσευχῆς καὶ συμμελέτης τῆς Βίβλου, ἔτι δὲ καὶ τῆς βαθυτέρας—καθ' ἐκάστην ἐπίσης—μελέτης ἐπὶ θεμάτων τοῦ ἑσωτερικοῦ καταρτισμοῦ, τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ Κατηχητοῦ, περιλαμβάνονται καὶ 82 εἰσέτι ὥραι ψυχολογικῶν καὶ παιδαγωγικῶν μαθημάτων, ὡς ἐπίσης καὶ ἄλλων πρακτικῆς φύσεως, τῆς τεχνικῆς, οὕτως εἶπεῖν, τοῦ Κ. Σ. μὲ λύσιν ἀποριῶν, μουσικὴν, προβολὴν φωτεινῶν εἰκόνων καὶ τέλος, μὲ πρακτικὰς ἀσκήσεις ἀπάντων τῶν τύπων, εἰς παιδιὰ τῶν γειτονικῶν μας Κατασκηνώσεων. Ἦτο κάτι τὸ συγκινητικώτατον—θέαμα τόσον ὑποβλητικὸν καὶ ἄκουσμα τόσον ἀποκαλυπτικόν—νὰ παρακολουθῆ κανεὶς εἰς παρακειμένον πενκόφυτον δάσος παιδιὰ καὶ ἑρμῆς, πλησίον ἀλλήλων ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἀγάπης καὶ κατανύξεως, παρακολουθούντας μετὰ προσυχῆς τὸ Κατηχ. μάθημα, μετὰ τὸ ὁποῖον ἐπηκολούθει ἡ σχετικὴ κριτικὴ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φροντιστηρίου εἰς ἀτμόσφαιραν πολιτισμένην. Χρέος μου θεωρῶ νὰ εὐχαριστήσω θερμῶς τοὺς μετὰ ζήλου πολλοῦ διδάσκοντας καὶ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας των ἐξάγοντας «καινὰ καὶ παλαιὰ», ἤτοι τοὺς Πανσο. Ἀρχιμανδρίτας Κυρίους Χριστοφόρον Παπουτσόπουλον, Σπυρ. Μπαλάλην, Παντελ. Μπαροδάκον καὶ Παῦλον Πολυμερόπουλον, τὸν Αἰδεσιμολογιώτατον Κατηχητὴν κ. Ἀγγελον Νησιώτην καὶ τὸν Ἱεροδιάκονον κ. Ἀναστ. Γιαννουλάτον, ὡς ἐπίσης τοὺς ἑλλογμωτάτους Καθηγητὰς κυρίους Ἀνδρέαν Φυτράκη, τὸν καὶ Γεν. Διευθυντὴν τῆς Ἀποστ. Διακονίας, (εἰς ὃν ὀφείλονται θερμότηται εὐχαρισταί, διότι μετὰ ἀσυνήθους ἐνθουσιασμοῦ καὶ δραστηριότητος μεριμνᾷ καὶ διὰ τὸ Φροντιστήριον τοῦτο), Δ. Μωραΐτην, Σάββαν Ἀγουρίδην καὶ τὸν Ὑφηγητὴν κ. Ἐδωγγ. Θεοδώρον καὶ τοὺς θεολόγους κυρίους Ἱ. Τιμαγένην καὶ Γ. Στέφαν, ὡς ἐπίσης καὶ τοὺς διὰ διαλέξεων διαπραγματευθέντας ἐνδιαφέροντα ζητήματα Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους Κερνίσης κ. Χρυσόστομον καὶ Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονα, καὶ τοὺς Καθηγητὰς κυρίους Π. Τρεμπέλαν, Ἱ. Παπαζαχαρίον καὶ τὸν Ὑφηγητὴν κ. Δ. Κωτσάκη, ὅστις μάλιστα ὁμοῦ μετὰ τοῦ κ. Δ. Χαπάτη, Δ/τοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου Πεντέλης, παρέσχεν εἰς τὰ Μέλη τοῦ Φροντιστηρίου μας ἐπὶ τόσον ἐνδιαφερούσας πληροφορίας ἐκ τῆς ἐπιστήμης του σὺν τῇ παρατηρήσει διαφορῶν ἀστέρων καὶ ἐνὸς τεχνητοῦ δορυφόρου.

Ἐχομεν ὅμως καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα τὸ Ἀστεροσκοπεῖόν μας τὸ πνευματικόν. Ἐννοοῦμεν τὸ παρὸν Φροντιστήριον, τῇ βοηθείᾳ τοῦ ὁποῖου ἠρενήθη καλύτερον ὁ ἑναστρὸς οὐρανὸς τῆς παιδικῆς ψυχῆς μὲ

ΟΙ ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Ζ'.

ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΡΕΒΕΝΩΝ
κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

«Σεβασμώτατοι,

Ἐδλαβέστατοι Ἱερεῖς, Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Δόξαν ἀναπέμπω τῷ Ἀρχιεπίμει Χριστῷ τῷ Ἀρχηγῷ καὶ τελειωτῇ τῆς πίστεως ἡμῶν, διότι ἐν τῇ ἀπειρῷ Αὐτοῦ συγκραταβάσει καὶ ἀγαθότητι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν μου καὶ ἀνήγαγέ με εἰς ποιμένα τῆς Ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας.

Εὐχαριστίαν θερμὴν τῷ Κυρίῳ δημοσίᾳ σήμερον ἀνομολογῶ, διότι κατηξίωσέ με, ἵνα εὐρεθῶ ἐν μέσῳ ὁμῶν, τῶν πνευματικῶν τέκνων μου, τὰ ὅποια μοι ἔδωκεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς εὐσεβοῦς Ἐπαρχίας ταύτης, ἐλπίδα, χαρὰν καὶ στέφανον καυχήσεως.

Βλέπω, κατὰ τὴν ἱερὰν καὶ ἱστορικὴν δι' ἐμὲ ταύτην στιγμήν, βλέπω νὰ διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἡ ἀτελείωτος ἐκείνη σειρά τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν διαπρεπῶν Ἱεραρχῶν τῆς ἀρχαιοτάτης καὶ ἱστορικῆς Μητροπόλεως Γρεβενῶν, τὴν ὁποίαν ἐποίμαναν καὶ ἐκλείσαν Ἀρχιερεῖς μεγάλοι καὶ ἀνδρεῖοι τῆς πίστεως μάρτυρες.

Υποκλίνομαι εὐλαβῶς πρὸ τοῦ μεγάλου Ἱεράρχου, τοῦ ἐν τῇ ἐφ' ἧς πατῶμεν γῆ ἀναπαυομένου, ἔθνομάρτυρος Μητροπολίτου Γρεβενῶν Αἰμιλιανοῦ, τοῦ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις ἀθλήσαντος.

Ἐκθρόσκει ἐκ τοῦ στήθους μου αἰδῖος ἡ εὐγνωμοσύνη, ὅπερ τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας κ. Χρυσοστόμου, τοῦ ἀξίου καὶ μεγάλου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας Ἱεράρχου, τοῦ προστάτου καὶ εὐεργέτου μου.

Δὲν ἐξαρκούσιν οἰοδῆποτε λόγοι, εὐγνώμονος

τοῦς γαλαξίας καὶ ἀστερισμοῦ τῶν ἀξίων τοῦ Πνεύματος, πρὸς παροχὴν ὀρθοῦ προσανατολισμοῦ εἰς τὴν ζωὴν. Ἐξ ἄλλου οἱ 40 οὔτοι σμιλενταὶ ψυχῶν εἶχον τὴν εὐκαιρίαν εἰδικεύσεως ὀχι βέβαια εἰς λάξευσιν ψυχροῦ πεντελησίου μαρμάρου, ἀλλὰ τοῦ χαρακτήρος. Κτίσται τῆς αἰωνιότητος μέσα εἰς τὰ παιδικὰ στήθη—ψυχοπλασται ἀληθινοί! "Ὡ, ναί, ἔχομεν ἀνάγκην σήμερον πρὸ παντός ἀπὸ Κατηχητῆς—Καλλιτέχνας, οἱ ὅποιοι θὰ γνωρίζουν νὰ κρούουν ἐπιδεξίως τὰς χορδὰς τῶν παιδικῶν καρδιῶν ὡς ἐπὶ μουσικοῦ ὄργάνου. Νὰ προσαρμόζουν τὸν βηματισμὸν τῆς παιδικῆς ψυχῆς πρὸς τὰ παραγγέλματα τοῦ Χριστοῦ, διὰ μιᾶς ἠθικῆς, οὕτως εἰπεῖν, Γυμναστικῆς. Καὶ ὀφείλω, Μακαριώτατε, νὰ ἐξαγγείλω τὸν δικαίον ἔπαινον τῶν Μελῶν τοῦ Φροντιστηρίου διὰ τὸ ἀνώτερον ἦθος καὶ τὴν ἀφοσίωσιν των εἰς τὴν ἁγίαν μας Ἐκκλησίαν. Εἶναι καὶ ἰδική των ἡ προσευχὴ τοῦ ἀγνώστου ἁγίου: «Ἡ ψυχὴ μου, Κύριε, ἀνήκει εἰς Σέ, ἡ δὲ καρδία μου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν».

Ἀκολούθως ἐκ μέρους τῶν σπουδαστῶν ὁ αἰδε-

προστατευομένου, διὰ νὰ ἐξωτερικεύσωσι τὰ πλημμυροῦντα τὴν καρδίαν αὐτοῦ συναισθήματα.

Μνημονεύω ἐν εὐγνωμοσύνῃ πολλῇ τοῦ ὀνόματος τοῦ Σεβασμωτάτου Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης κ. Διονυσίου, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ Τοποτηρητεία τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Γρεβενῶν, καὶ ἐν συγκινήσει βαθειᾷ εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου τὸν Σεβ. Τοποτηρητὴν, οὐ μόνον διὰ τοὺς ἐπὶ τῇ ἐνθρονίει μου ἀδελφικούς λόγους, οὐς μοι ἀπηύθυνεν, οὐ μόνον διὰ τὴν ἀδελφικὴν ὑποστήριξιν καὶ συμπαράστασιν αὐτοῦ, τὴν παλαιότερον καὶ ἐσχάτως ἐπιδειχθεῖσάν μοι, ἀλλὰ καὶ διότι εἰσήγαγέ με καὶ φιλαδέλφως παρέστησέ με πρὸ τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐκκλησιαστικῆς φυσιογνωμίας, τοῦ αὐδῖμου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος, χειραγωγήσαντος πατρικῶς τὰ βήματα τῆς ἐπισήμου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίας μου.

Δέομαι νοερώς κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν, καὶ ἐν εὐγνωμοσύνῃ θὰ μνημονεύω ἐν ταῖς πρὸς Κύριον συντόνοις προσευχαῖς μου καὶ τοῦ σεπτοῦ ὀνόματος τῶν Σεβασμωτάτων Μητροπολιτῶν, οἵτινες ἐπιεικῶς ἐναντι τῆς ἐλαχιστότητός μου ἀφορῶντες μὲ προέκριναν ἱκανόν, ἵνα εἰσέλθω εἰς τὴν χορείαν τῶν Σεβασμωτάτων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ μὲ ὑπεστήριξαν διὰ τῆς ψήφου των. Καὶ τούτων ἔσομαι ἔσασι εὐγνώμων.

Διαλαλῶ τέλος καὶ τὴν κατακλύζουσαν τὴν καρδίαν μου χαρὰν τῆς σημερινῆς ἡμέρας, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ τούτου θρόνου τὸ πρῶτον, καὶ νοῦν καὶ καρδίαν καὶ ὀφθαλμοὺς εἰς οὐρανὸν ἐν δεήσει ἀνατείνω, καὶ χεῖρας πατρικῶς πρὸς εὐλογίαν ἐπαίρω, καὶ δαφιλῶς ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ πάντας ὑμᾶς τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ.

σιμώτατος πρεσβύτερος κ. Δημήτριος Οἰκονόμου ἠδ' ἀρίστησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, τὸ Γεν. Διευθυντὴν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κ. Ἄνδρ. Φυτράκη, ὡς καὶ τὸν Διευθυντὴν καὶ τοὺς Καθηγητὰς τοῦ Φροντιστηρίου δι' ὅλα ὅσα οὗτοι ἐπετέλεσαν διὰ τὴν κατὰ πάντα ἀρτίαν λειτουργίαν τοῦ Φροντιστηρίου. Ὡσαύτως ὑπεσχέθη, ὅτι πάντες οἱ τρόφιμοι τοῦ Φροντιστηρίου θὰ φανοῦν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Γεν. Γιευθυντὴς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κ. Ἀνδρέας Φυτράκης, εὐχαριστήσας πάντας, ὅσοι συνεβάλλοντο εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Φροντιστηρίου καὶ ἐξάρας τὴν σημασίαν αὐτοῦ ὡς μιᾶς ἐπὶ μέρους πτυχῆς τῶν καθ' ὅλου προσπαθειῶν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ παρ' ἡμῖν κατηχητικοῦ ἔργου, τῶν ὁποίων σπουδαιοτάτη ἔκφανσις εἶναι καὶ ἡ λίαν προσεχῆς ἔκδοσις τῶν νέων ἐνιαίων Κατηχητικῶν Βοηθημάτων.

Εἰς τὸ τέλος τῆς τελετῆς ἐψάλη ἡ φήμη τοῦ Μακαριώτατου, ὅστις ἐκ νέου ἠὐλόγησε πατρικῶς τοὺς παρισταμένους.

Ειρήνη πάσι! Ἴδου ὁ πρῶτος ποιμαντορικός ἀσπασμός μου πρὸς ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά· τὴν εἰρήνην ἐπικαλοῦμαι ἐφ' ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τοὺς οἴκους ὑμῶν τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ ὡς δωρεὰν Χριστοῦ πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, τὴν εἰρήνην, τὴν ὅποιαν ὁ Κύριος ὡς Βρέφος ἐπηγγέθη, ἀλλὰ καὶ εἰς οὐρανοὺς χωριζόμενος ἀφήκεν εἰς ἡμᾶς ὡς ὕστατον παρήγορον ἐφόδιον: «εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν» (Ἰω. 14,27).

Ἐδλογημένον τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ, διότι με ἠξίωσεν, ἵνα διαποιμάνω τοιοῦτον εὐσεβῆ, φιλόχριστον καὶ εἰρηρικόν λαόν, ὡς εἶναι ὁ εὐσεβῆς λαὸς τῆς Ἐπαρχίας Γρεβενῶν.

Ἄς εἰρηνεύωμεν πρὸς τὸν Θεόν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, διὰ τῆς εἰς Αὐτὸν ὑπακοῆς καὶ πειθαρχίας μας.

Ἄς εἰρηνεύσωμεν καὶ με τὸν ἑαυτὸν μας, ἐδλογημένοι χριστιανοί, ἵνα ἐλεύθεροι ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς κακίας τῆς ἁμαρτίας, πραγματοποιῶμεν εἰς τὰς ψυχὰς μας καὶ εἰς τὸν βίον μας, ἁγιασμόν, σωφροσύνην, δικαιοσύνην, ἀγάπην, πίστιν καὶ ἐλπίδα, διὰ τὰ εἶναι ἀγαθὴ ἢ συνείδησίς μας, σύμφωνος ἢ πράξις μας μετὰ τὰ καθήκοντά μας, καὶ ἀδιατάρακτος ἢ πρὸς τὸν Θεὸν ἐμπιστοσύνη μας ἀπὸ οἰασθήποτε δυσχερείας τῆς ζωῆς μας.

Ἄς εἰρηνεύωμεν καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, διότι· εἴμεθα τέκνα τοῦ αὐτοῦ Οὐρανοῦ Πατρὸς, καὶ ἡ μεταξὺ μας εἰρήνη ἐπιβάλλεται πρὸς ἀμοιβαίαν στήριξίν μας εἰς τὴν πίστιν, πρὸς ἀδελφικὴν ἐναρμόνισίν μας ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς ἀμοιβαίαν τελειοποίησίν μας εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωὴν καί, ἄς φροντίζωμεν, ἵνα ἡ πίστις μας συνοδεύηται ἀπὸ ἀγάπην πράγματι χριστιανικὴν, ὥστε εἰς τὰς μεταξὺ μας σχέσεις καὶ ἀναστροφάς μας νὰ ἔχωμεν μακροθυμίαν, ὑπομονήν, πραότητα, ἐπιείκειαν, συγκατάβασιν καὶ εὐλογίαν ἀμοιβαίας παραβλέψεως καὶ συγχωρήσεως. Χάριν τῆς μεταξὺ μας εἰρήνης, τῆς τόσο πολυτίμου, ἕς ἡχῆ πάποτε εἰς τὰ ὠτά μας ἢ πολυτιμοτάτη συμβουλή καὶ ὁδηγία, τὴν ὅποιαν μᾶς παρέχει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· «πᾶσα κηρὶα καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ· γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὖσπλαγχοί, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἔχαρίσατο ἡμῖν». (Ἐφεσ. 4,31,32).

Ἀπὸ τῆς σήμερον ἀναλαμβάνων ἐπισήμως τὰς εὐθύνας τῆς λοχούσης μοι Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Γρεβενῶν, εἰς τὴν ὅποιαν ἐκλήθην ψήφῳ κληρικῆς τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἐ-

λάδος, διακηρύττω ἀπὸ τῆς ἑδρας ταύτης, εἰς τοὺς παρόντας καὶ εἰς τοὺς ἀπόντας, ὅτι εἰρήνης ἀπόστολος, καὶ ἔργων ἀγαθῶν κήρυξ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς, με σκοπὸν νὰ ἀναλώσω τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις μου ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, «διακονῆσαι καὶ οὐχὶ διακονηθῆναι» (Ματθ. 20,28) καὶ ἀξιώ πατρικῶς παρὰ πάντων, ὅπως ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ συνεργάται πρόθυμοι προσέλθητε ἕκαστος κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων αὐτοῦ, «τὰ τῆς εἰρήνης διώκοντες καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους» (Ρωμ. 14,19).

Ὁφειλομεν λοιπὸν κατὰ τὸν Ἀπόστολον «οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν ἕκαστος ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν» (Ρωμ. 15,1,2). Μεγάλῃ δὲ θὰ εἶναι ἡ χαρὰ, ὅταν τὸ μὲν ποιμνιον θὰ ἔχη πρὸς ἑαυτὸ εἰρήνην, ὁ δὲ ποιμὴν ἀπερίσπαστος ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ποιμαντορικὸν αὐτοῦ ἔργον.

Ἐὰν τηρήσητε ἑαυτοὺς ἀνωτέρους πάσης ἐπηρείας μισοκάλου πειρασμοῦ δυναμένου νὰ φθονήσῃ τὰ βήματα ὑμῶν, μεγάλως θὰ με ὑποβοηθήσητε εἰς τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ ἔργου, τὸ ὅποιον χάριτι θεῆ ἐκλήθη νὰ ἐπιτελέσω ἐν μέσῳ ὑμῶν.

Ἀναλογίζομαι καὶ τὰς δυσχερείας, αἱ ὅποιαι δύνανται νὰ παρεγκόπτωσι τὰ βήματά μου, ἀλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου: «Ἴδου ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας» (Ματθ. 28,20).

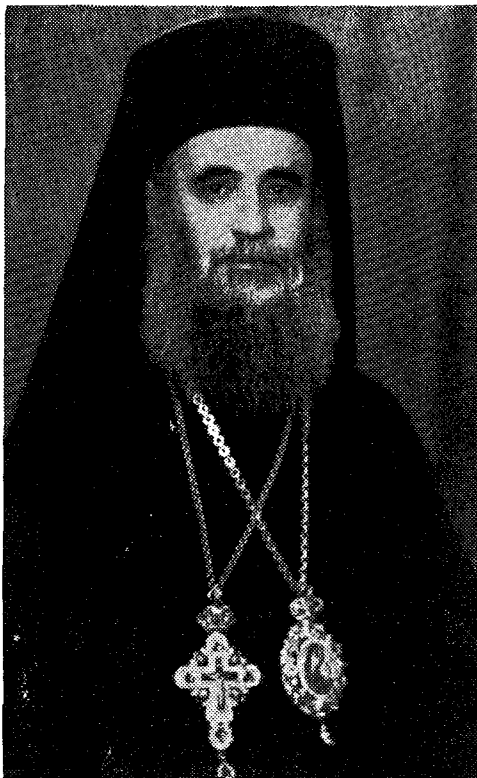
Θέλω νὰ ἐλπίζω, ὅτι ἐφ' ὅσον προθύμως θὰ ὑπέκωσι τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας καὶ θὰ πειθωνται εἰς τὴν φωνὴν Αὐτῆς, ὅσάκις αὕτη θὰ ἐξαγγέλληται δι' ἐμοῦ, ὅστις καθήκον ἔχω ἵν' ἀγρυπνῶ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, τότε μετὰ χαρᾶς καὶ οὐ στενάζων θὰ ἐπιτελῶ τὸ ποιμαντορικὸν ἔργον μου.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι πολυλαποῦν ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ τόσο ἀπὸ ἐσωτερικῆς ὅσω καὶ ἀπὸ ἐξωτερικῆς ἀπόψεως.

Ἡ εὐσέβεια, ἡ παιδεία καὶ ἡ φιλανθρωπία καὶ ὅσαι ἄλλαι ἀρεταὶ ἀτομικαὶ καὶ ὁμαδικαὶ περιουσιάζουσιν ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ὡς ἔθνος καὶ ὡς λαόν, θὰ εὐρωσι παρ' ἐμοῦ τὴν ἐντονατέραν ὄθησιν καὶ τὴν ἀνεπιφύλακτον θερμότεραν ὑποστήριξιν.

Δὲν ἀρκεῖ ὁμως, τέκνα μου ἀγαπητά, ὁ ζῆλος καὶ ἡ αὐταπάρησις τοῦ ποιμένου ὑπὲρ τῆς εὐδοξίας τοῦ ὑψηλοῦ ἔργου του. Ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο καὶ ἡ ἀγαθὴ θέλησις καὶ συνεργασία τοῦ ποιμνίου.

Χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ τοῦ ἀνὰ τὴν Ἐπαρχίαν Γρεβενῶν εὐσεβοῦς ποιμνίου, προσκαλῶ πατρικῶς τοὺς εὐλαβεστάτους Ἐφημερίους τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Γρεβενῶν, τὰς πολιτικὰς Ἀρχὰς τοῦ τόπου,

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν
κ. Χρυσόστομος.

τοὺς Δημοτικοὺς καὶ Κοινοτικοὺς ἄρχοντας καὶ Συμβούλους, τοὺς διδασκάλους καὶ λοιποὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς, ἵνα, διὰ τῆς ἀγάπης καὶ συμπνοίας, διὰ τῆς ἀλληλεγγύης καὶ συνεργασίας, διὰ τῆς ἀνεξικακίας, διὰ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἐργασίας ἐπὲρ τῶν κοινωφελῶν ἔργων, διὰ τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀλληλοβοηθείας, δυνηθῶμεν νὰ ἴδωμεν καλυτέρας ἡμέρας καὶ εὐτυχήσωμεν τόσον ὡς ἄτομα, ὅσον καὶ ὡς Ἔθνος.

Ὁ Ὀ Εὐλαϊκὸς λαὸς φέρει ὡς ἔμβλημα τῆς ὑπάρξεώς του τὸ «ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχύς». Ἐν τούτοις ἐν τῇ πράξει παρεγνωρίσαμεν πολλάκις τὸν εὐεργετικὸν τοῦτον νόμον τῆς ἐνώσεως καὶ ἀφέθημεν νὰ παρασυσθῶμεν ἀπὸ τὴν διχόνοιαν καὶ τὸ μῖσος, διὰ νὰ κατατρίψωμεν ἐκεῖ τὰς ἀτομικὰς ἀλλὰ καὶ τὰς ὁμαδικὰς δυνάμεις μας, χωρὶς διόλου νὰ ὑπολογίσωμεν τὸν μέγαν κίνδυνον, ὅστις ὠρθοῦτο ἀπειλητικὸς ἔμπροσθέν μας.

Σήμερον, κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην περίοδον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς πάντας, χριστιανοὶ μου ἐδλογημένοι, ὅπως μετὰ μείζονος περισκέψεως ἀποβλέψωμεν πρὸς τὰ ἠθικὰ μέσα καὶ τὰς δυνάμεις ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐξασφαλίσωσιν εἰς ἡμᾶς καὶ τὸ Ἔθνος ὀλόκληρον τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐημερίαν του, διδασκόμενοι δὲ ἀπὸ τὴν πείραν τοῦ παρελθόντος, νὰ παραμερίζωμεν τὰς προσωπικὰς ἀντιθέσεις καὶ νὰ ἐνώνωμεν τὰς δυνάμεις μας πρὸς ἐπίτευξιν ἐνὸς ὠφελίμου διὰ τὴν ὀλόκληρον σκοποῦ, πρὸς πραγματοποιήσιν ἐνὸς καλυτέρου μέλλοντος.

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν νὰ ἐργασθῶμεν πάντες μετὰ ζήλον καὶ ἀγάπης κινούμενοι πάντοτε ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεών μας. Διότι, ὅσας ἐπετρέψαμεν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμόν μας στοιχεῖα ἐπικίνδυνα, ἡ δηλητηριώδης ἐπίδρασις των δὲν ἐβράδυνε νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισίν της εἰς κάθε ἐκδήλωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ζωῆς μας. Ἀποτέλεσμα τούτου ὑπῆρξεν ἡ ἀπομάκρυνσις μας ἀπὸ τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ τῶν προγόνων μας, ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐκείνων παραδόσεων τῆς Φυλῆς μας καὶ τῆς Θρησκείας μας, αἵτινες ἐπὶ τόσους αἰῶνας διετήρησαν ἀπρόσβλητα τὰ ἦθη μας, ἐκράτησαν ὑψηλὰ τὴν ἰδέαν τῆς οἰκογενείας μας, προεφύλαξαν τὴν κοινωνίαν μας ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ ἐνέπνευσαν τὰ μέγала ἰδανικά.

Ἐχομεν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ἱερὰν ὑποχρέωσιν, ὅπως κλείωμεν τὰς θύρας μας εἰς κάθε ψευδὲς καὶ νόθον στοιχεῖον, καλυπτόμενον ἐπιτηδεῖας ὑπὸ τὸν στυλιπνὸν μανδύαν τοῦ δῆθεν συγχρόνου πολιτισμοῦ, καὶ δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας νὰ ὑποβοηθῶμεν τοὺς ὑγιεῖς ὀργανισμούς, διὰ νὰ ἀντιδῶσι κατὰ τοῦ κακοῦ, κινούμενοι δὲ πάντοτε μέσα εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Φυλῆς μας καὶ εἰς τὴν ἠθικὴν τῆς Θρησκείας μας νὰ μετασχηματίζωμεν, σύμφωνα μὲ τὰ ἦθη μας, τὴν ἀτομικὴν, τὴν οἰκογενειακὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν μας ζωὴν, τὴν ὁποῖαν τόσον διέστρεφεν ἡ νοσηρὰ ἀντίληψις τῆς συγχρόνου ζωῆς.

Ὅφειλομεν ν' ἀγαπήσωμεν περισσότερον τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἥτις ἐπὶ τὴν πέτρων ἐθεμελιώθη τὴν στερεάν, καὶ ἡ Ὅποια κλυδωνίζεται μὲν, ἀλλὰ

δὲν κινδυνεύει νὰ ἐξαφανισθῇ, διότι καὶ πυλῶν ἔδον ἰσχυροτέρων ἐθεμελίωσεν Αὐτὴν ὁ Κύριος.

Ὅφειλομεν καὶ τοὺς ἑαυτοὺς μας ν' ἀγαπήσωμεν καὶ τὰ κοινωφελῆ τοῦ τόπου Ἰδρύματα, τὰ Σχολεῖα τῶν τέκνων μας, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας.

Νὰ περιφρονηθῶμεν τὴν οἰκογένειαν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν θεησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεών μας.

Νὰ δώσωμεν περισσότεραν προσοχὴν διὰ τὴν κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τῶν τέκνων μας. Νὰ ἐκτιμήσωμεν πρᾶπτότως τὸν μόχθον μας.

Μὴ ἀπελιζώμεθα ἐκ τοῦ βάρους τῆς κρίσεως. Καὶ τοῦτο θὰ παρέλθῃ διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀνυστεροβούλου συνεργασίας, διὰ τῆς καρτερίας καὶ τῆς ὑπομονῆς καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς βοήθειας καὶ προστασίας τῶν πασχόντων ἀδελφῶν μας. Ἡ χεὶρ τῆς Ἐκκλησίας παρήγορος θὰ θωπεύῃ τὴν δυστυχίαν καὶ ἀρωγὸς θὰ προσέρχεται εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν.

Καὶ τότε ἡ ἐδλογία τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ θὰ παρακολοθηθῇ τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις πάντων ὧμων.

Ὅτω θ' ἀντιμετωπίσωμεν κινδύνους πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπειλητικοὶ ὑφύονται κατὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς Πατρίδος, καὶ θὰ μεταβιβάσωμεν τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν κληρονομίαν ἀλώβητον καὶ ἀκεραίαν εἰς τὰ τέκνα ἡμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου ἐκτρεφόμενα.

Τότε ἡ ἐδλογία τοῦ Θεοῦ θὰ προστατεύῃ πάντας ἡμᾶς καὶ θὰ ἐπανέλθωσιν οἱ χρόνοι ἀρχαίας ἀκμῆς καὶ αἰγλης τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους, τῶν Κοινοτήτων καὶ χωρίων τῆς ἱστορικῆς καὶ μαρτυρικῆς Ἐπαρχίας Γρεβενῶν.

Πέποιθα ἀκραδάντως, ὅτι θὰ ἔχωμεν συναντιλήπτορα τὸν Θεὸν καὶ τὰς ἐλπίδας μου στηρίζω εἰς τὴν εὐσέβειαν, τὴν συναντίληψιν καὶ τὴν προθυμίαν τοῦ ἀγαπητοῦ μοι λαοῦ τῆς Ἐπαρχίας Γρεβενῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

«Ἀγαναγνώρισατε λοιπὸν τοὺς κοπιῶντας ἐν ὑμῖν καὶ προϊσταμένους ὑμῶν εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς· παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους· ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας· ὁρᾶτε μὴ τις κακὸν ἀντικακοῦ τινι ἀποδῶ· πάντοτε χαίρετε, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε· ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε, πάντα δοκιμάζετε· τὸ καλὸν κατέχετε· μηδὲν μὴδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους» (Α' Θεσσ. 5,12. Ρωμ. 13,8). «Ὅσα δ' ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή, ὅσα εὐφρημα, εἰ τις ἀρετὴ καὶ εἰ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε» (Φιλιπ. 4, 8).

Ὁ δὲ Θεός, ὁ κατευθύνων τὴν ὁδὸν μου πρὸς ὑμᾶς, τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, φρουρήσαι τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα ὑμῶν καὶ καταρτίσαι ὑμᾶς εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν, Ἀμήν».

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Χρυσόστομος ἐγεννήθη ἐν Κυδωνίαις τῆς Μ. Ἀσίας τὸ 1905. Ἐχειροτονήθη

Η
 ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΗΜΝΟΥ
 κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

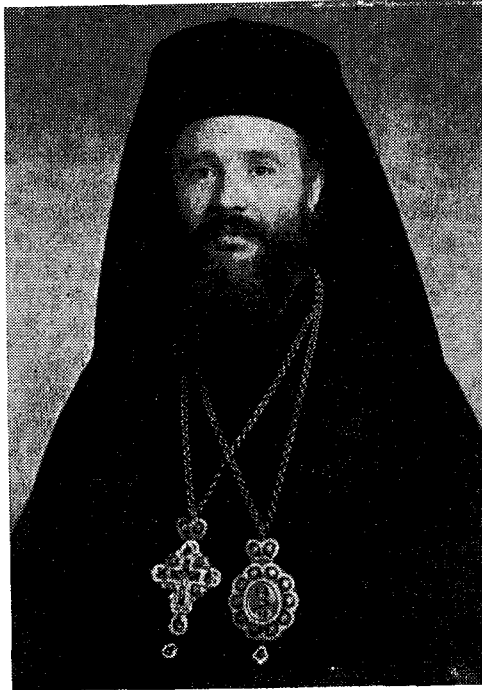
Χάριτι τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ψήφοις κανονικαῖς τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπινεύσει τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Ἐδσεβεστάτου Βασιλέως ἡμῶν Παύλου καταστάντες Ποιμὴν καὶ Ἐπίσκοπος τῆς Ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λήμνου καὶ Ἁγίου Ἐδστραποῦ, ἐν εὐλαβείᾳ ἀπειρῶ δοξολογοῦμεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κόριον καὶ ἐγνωμο-νοῦμεν τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν.

Ἀπὸ καρδίας δὲ εὐχαριστοῦμεν τοὺς παρισταμένους Σεβασμιωτάτους Ἁγίους Ἀρχιερεῖς, τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Πολιτείας κ. Νομάρχην, κ. Ἐπαρχον καὶ λοιπὰς Δημοσίας Στρατιωτικὰς, Δημοτικὰς καὶ Κοινοτικὰς ἀρχὰς τῆς Νήσου τοὺς διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν τιμῶντας τὴν ἡμετέραν Ἐνθρόνισιν.

Ἐτι προσευχὴν ἐνθερμον ἀπευθύνομεν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν εἰς μνημόσυνον τῶν μακαρίων καὶ ἀοιδίμων προκατόχων ἡμῶν Ἐπισκόπων, ἀλλὰ καὶ τῶν εὐλαβῶς ἱερατευσάντων ἐν τῇ Θεοσώστῳ ταύτῃ Ἐπαρχίᾳ.

Σήμερον τὸ πρῶτον ἀναλαμβάνοντες ἐπισημῶς τὰς εὐθύνας τῆς διοικήσεως τῆς Θεοσώστου ταύτης Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μετὰ μακρὰν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίαν, πάντα τὰ ἐν τῇ Νήσῳ ἢ ἐν ἀποδημίᾳ εὐρισκό-

διάκονος τὸ 1926 ὑπὸ τοῦ αἰμνήστου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ Γερμανοῦ, καὶ Πρεσβύτερος τὸ 1937 ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας κ. Παντελεήμονος (νῦν Χίου). Τὰς Γυμνασιακὰς του σπουδὰς ἐπεράτωσεν ἐν Ἀθήναις, ὡς καὶ τὰς Θεολογικὰς τοιαύτας εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστήμιον. Ὑπηρετήσεν ὡς Διάκονος καὶ Ἐφημέριος ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν 34 ἔτη. Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, τῆς Κατοχῆς καὶ τοῦ Ἐθνοκτόνου κινήματος ἐδρέθη Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου-Λήμνου Ταύρου, εἰς δὲ ὑπηρετήσεν ἀπὸ τὸ 1940—1960, παρέμεινε δὲ πλησίον τοῦ πτωχοῦ καὶ δοκιμαζομένου ποιμνίου του, παρὰ τὰς γενομένας εἰς αὐτὸν προτάσεις περὶ μεταθέσεώς του, εἰς ἄλλας Ἐνορίας, κατὰ τὴν παραχώρη ἐικοσαετῆ περίοδον. Ἐστάλη ὡς ἔκτακτος Ἱεροκήρυξ εἰς Μακεδονίαν καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας Ἐκκλησιαστικὰς ἀποστολὰς πολλάκις. Ὑπηρετήσεν ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς τῆς 61ης Ταξιαρχίας κατὰ τὴν περίοδον τοῦ ἀναγματοπολέμου εἰς Ἀγραφα-Βίτσι-καὶ Γράμμιν, τιμηθεὶς διὰ μεταλλίου ἐξαιρέτων πράξεων καὶ δύο παρασήμων. Ὁ ἀλῆστον μνήμης Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σπυρίδων, ἐκτιμήσας τὰς ἀπρησίας του καὶ τὴν πιστὴν διακονίαν του, δῶρισεν αὐτὸν τὸ 1953 Γραμματεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς ἣν θέσιν ὑπηρετήσεν ἐπὶ ἑπταετίαν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λήμνου
 κ. Παντελεήμων.

μενα Πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα προσφωνοῦμεν «Χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν» (Α' Τιμ. 1, 1—2). Τὴν Χάριν ταύτην καὶ Εἰρήνην ἐξαιτούμεθα παρὰ τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ ὑπὲρ σύμπαντος τοῦ ἐδσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους.

Ἐτι τὴν χάριν ταύτην καὶ εἰρήνην ἐπικαλούμεθα καὶ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ.

Ἐπὲρ ὑμῶν προσφιλῆ μου τέκνα ἐν Κυρίῳ ὅλα ἡμῶν αἰ προσπάθειαι πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν κατάρτισιν πρὸς δόξαν Κυρίου.

Εἰς τὴν ἀγάπην δὲ καὶ συμπαραστάσιν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ ἐδσεβοῦς λαοῦ τῆς Νήσου στηριζόμενοι, οὐδὲν πρόγραμμα ἐξαγγέλλομεν, διότι ἢ παρὰ τοῦ Ἀρχιερέως ἐκτέλεσις τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καθορίζεται.

Ὅθεν τὸ Ἱερὸν Ἐδαγγέλιον, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἀλλὰ καὶ οἱ Νόμοι τοῦ Κράτους θὰ εἶναι ὁ σύμβουλος καὶ ὁδηγὸς ἡμῶν, ἵνα οὕτω δικαιοῦσασιν τὰς εἰς τὴν ταπεινότητα ἡμῶν στηριχθείσας ἐλπίδας τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Καὶ ἤδη ἄνω σχῶμεν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν:

«Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεὸς ὁ Ποιμὴν καὶ Ἐπίσκοπος τῶν ψυχῶν ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ καὶ Ἁγία ἡμέρα, ἐν ἣ τῇ Σῇ παντοδυνάμῳ χάριτι καὶ συγκραταβάσει καθίσταμαι

ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Ἀγιωτάτης ταύτης Ἐπαρχίας καὶ τὴν βαρεῖαν ἀποστολὴν ἀναλαμβάνω τῆς πνευματικῆς καθοδηγήσεως καὶ σωτηρίας τοῦ ἐδσεβοῦς τούτου καὶ πιστοῦ λαοῦ Σου.

Καὶ δέομαί Σου καὶ καθικετεύω τὴν Σὴν Ἀεικαστον Ἀγαθότητα, ἵνα μὴ καταλίπῃς με ταῖς ἰδίαις ἐμοῦ δυνάμεσι τὸ δυσβάστακτον τοῦτο φορτίον βαστάσαι, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά Σου τὸ Πανάγιον κατάπεμψόν μοι, τὸ βρῶν προφητείας, ἱερέας τελειοῦν, ἀγραμμάτους σοφίαν διδάξαν, ἀλιεῖς Θεολόγους ἀναδείξαν, ὅλον συγκροτοῦν τὸν Θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ἐμοὶ μὲν συμπαραστάμενον καταναγάζῃ τὴν διάνοιαν ὥστε εἶλε ἀναμιμνήσκεσθαι ὅτι οὐ δεῖ με ὕπνον δοῦναι τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν καὶ ἀνάπασιν τοῖς κροτάφοις μου, ἕως ἂν ἴδω, ἃ ἐνεπιστεύθῃς ταῖς ἀδυνάτοις χερσὶ μου τέκνα τῷ Μυστηρίῳ τῆς σωτηρίας εἰσεληλυθέναι καὶ τὰ δνόματα αὐτῶν ἐν βίβλῳ ζωῆς ἀπογραφῆναι, ἐν τῇ παρούσῃ δὲ καὶ προσκαίρῳ ζωῇ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει διέρχεσθαι τὰς ἡμέρας αὐτῶν εἰς δόξαν Σὴν καὶ τοῦ

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

(Σύντομος ἀπολογισμὸς τῶν ἐργασιῶν τοῦ «Δευτέρου Διεθνoῦς Συνεδρίου τοῦ Συγχρόνου Χριστιανικοῦ Δράματος»)

Ἐν πρόβλημα, τὸ ὁποῖον καθίσταται ὁσημέραι ὀξύτερον διὰ τὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ ἀξιοῖ συνειδητὴν καὶ προγραμματισμένην ἀντιμετώπισιν, εἶναι τὸ δημιουργηθὲν ἐκ τῆς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης τῶν σημερινῶν χριστιανῶν διὰ τὸ θέαμα.

Ἀνέκαθεν ὁ ἄνθρωπος—παράδειγμα, ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας— ἠρέσκετο εἰς τὴν παρακολούθησιν διαφόρων θεαμάτων. Ἡ ἀρέσκεια ὁμοῦς αὕτη κατέστη εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐπίμονος ἀνάγκη καὶ δὴ δι' ἀνθρώπους πάσης τάξεως καὶ οἰασδὴποτε μορφώσεως. Ποτὲ ἄλλοτε τὸ γνωστὸν αἴτημα «ἄρτον καὶ θεάματα» δὲν εἶχε τόσον θεμελιώδη διὰ τὴν ζωὴν χαρακτῆρα, ὅσον σήμερον. Ἐξ οὗ καὶ ἡ καταπληκτικὴ αὐξήσις τῶν θεάτρων καὶ τῶν κινηματογράφων—ἡ πρόοδος τῆς θεατρικῆς καὶ Κινηματογραφικῆς τέχνης—τὰ οἰκονομικὰ ἀποτελέσματα—πάντα ταῦτα, ἅτινα ἀποτελοῦν τὰ στοιχεῖα τῆς κοινωνικῆς φυσιογνωμίας τοῦ αἰῶνός μας.

Ποικίλον ὕλικόν εἰσφέρεται διὰ τῶν θεαμάτων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν. Πολλάκις τὸ θέαμα γεννᾷ ἀνησυχίαν καὶ ἐπιτείνει τὴν ἀγωνίαν, δημιουργεῖ ἠθικὰ ἀποστήματα, ὠθεῖ εἰς πράξεις ἀπυρορρέμενας, διαλύει τὴν ἐσωτερικὴν τάξιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ κατακερματίζει πολλὰς ἀγίας ἐφέσεις. Πλειστάκις ἀνεγνωρίσθη, ὅτι τὸ σημερινὸν θέαμα ἀντι-

Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ καὶ τοῦ Παναγίου Σου Πνεύματος νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν».

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λήμων κ. Παντελεήμων ἐγεννήθη τῷ 1908 ἐν τῇ Ἐρμιόνη (Νομοῦ Ἀργολίδος). Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν πρώτων σπουδῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρὶδι μετέβη εἰς Ἀθήνας πρὸς συνέχισιν αὐτῶν. Ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου 1928 μέχρι 10 Μαρτίου 1930 ἀπηρέτησεν ἐν τῷ Βασιλικῷ Ναυτικῷ. Κατὰ τὸ ἔτος 1932 προσελήφθη παρὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκῆρον κ. Παντελεήμονος, ἐγγράφει ὡς δόκιμος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Χαλαμπους (Λευκῶν) ἐν ἣ μετὰ δοκιμασίαν ἐκάθη Μοναχός, λαβὼν τὸ ὄνομα Παντελεήμων. Ὑπὸ τοῦ ὡς ἀνω Σεβ. ἐχειροτονήθη Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος. Παρὰ τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μητροπόλει ἀπηρέτησεν μέχρι τοῦ Ἰουνίου 1936. Κατὰ μῆνα Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους ἐποθετήθη παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηρῶν Χρυσόστομου ὡς Προϊστάμενος καὶ Ἱεροκήρυξ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Ἀκαδημίας Πλάτωνος). Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν Θεολογικῶν αὐτοῦ σπουδῶν ἐν Ἀθήναις, ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεσπείσθη ἐπὶ ἔτος ὡς Πρωτοσύγκελλος παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Χίου. Κατὰ μῆνα Δεκεμβρίου 1947 ἐστρατεύθη ὡς Ἐφεδρὸς Στρατιωτικὸς Ἱεροκήρυξ, τοποθετηθεὶς εἰς Στρατιωτικὰς Μονάδας ἐν Δυτικῇ Μακεδονίᾳ. Ἀπὸ τοῦ Νοεμβρίου 1951 μέχρι τοῦ Αὐγούστου 1952, ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπηρέτησε εἰς τὰς ἐν Κῶ Δωδεκανήσου Σχολὰς τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος. Ἀπὸ τῆς 8 Νοεμβρίου 1955 μέχρι τῆς 3 Φεβρουαρίου 1956 ἐντολῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου συνώδενσε εἰς Ἀδελφάντων Ἑλλάδος Μεταστάτας. Κατὰ μῆνα Μαΐου τοῦ ἔτους 1956 μετὰ ὁμόφωνον ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προσελήφθη εἰς τὰ Συνοδικὰ Γραφεῖα, ἔθθα ἀπηρέτησε μέχρι τῆς εἰς Ἀρχιερεῖα ἐκλογῆς αὐτοῦ (12 Μαΐου 1960).

στρατεύεται συχνότατα εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν. Οἱ ἐξομολόγοι πνευματικοὶ πατέρες πολλὰ γνωρίζουν ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ ὑπογραμμίζουν μίαν ἀλήθειαν: ὅτι αἱ συστάσεις τῶν, ὅπως οἱ πιστοὶ μετὰ προσοχῆς μεγάλῃς ἐπιλέγουν τὰ θεάματά των, ὅπως οἱ νέοι μὴ συχνάζουν εἰς θεάτρα καὶ κινηματογράφους, διότι καὶ τὸ θέαμα εἶναι συνήθως βλαβερὸν καὶ τὸ περιβάλλον ἐπιβλαβέστερον, δὲν εἰσακούονται συνήθως. Ἡ πρόκρισις καὶ ἐπιλογή τοῦ θεάματος εἶναι δυσκολωτάτη, τὰ κριτήρια ἐκάστου διάφορα, ἡ ψυχικὴ του κατάστασις βευστῆ καὶ ἀστάθμητος, αἱ πιέσεις καὶ ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος ἐπίμονοι. Τὸ θέαμα ἀποτελεῖ σήμερον βασικὴν ἀνάγκην καὶ αἱ Ἐκκλησίαι ὀφείλουν ν' ἀντιμετωπίσουν εὐθέως καὶ νὰ λύσουν δημιουργικῶς τὸ πρόβλημα. Τὸ αἴτημα δι' αὐτὰς ἐμφανίζεται ὑπὸ διττὴν μορφήν· θέαμα καθαρὸν, ὑψηλὸν καὶ θέαμα αἰσθητικῶς ἄρτιον.

Ἦδη ἔχει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὀριμάσει ἡ συνειδησις, ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦτο δὲν λύεται διὰ τῶν ἀπαγορεύσεων κ.λ., ἐνῶ ἐξ ἀντιθέτου ἀπωλέσθησαν μέχρι τοῦδε πολλαὶ εὐκαιρίαι, ἵνα ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ θεάματος κατευθύνῃ, διδάξῃ, ἐπηρεάσῃ καὶ προαγάγῃ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν τέκνων Της.

Καρπὸν αὐτῆς τῆς συνειδήσεως νομίζω, ὅτι ἀπέτελεσεν ἡ ἐπίσημος ἀποστολὴ τοῦ ὑπογράφοντος ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλητικῆς Ἑλλάδος, —κατόπιν ἀποσταλείσης εἰς αὐτὸν προσωπικῆς προσκλήσεως ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας Ὁρησκευτικοῦ Δράματος τῆς Μεγ. Βρετανίας—, ὡς ἐκπροσώπου τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας εἰς τὸ Δεύτερον Διεθνὲς Συνέδριον τοῦ Συγχρόνου Χριστιαν. Δράματος. Τὸ Συνέδριον τοῦτο συνέλθον εἰς τὸ ἀρχαῖον ἄββαεῖον τοῦ Rouaumont τῆς Γαλλίας, τῇ συμμετοχῇ ἀντιπροσώπων εἰκοσιχωρῶν, εἰργάσθη ἀπὸ τῆς 21ης μέχρι καὶ τῆς 25ης Ἰουλίου 1960, συνεχίσαν οὕτω τὰς ἐργασίας τοῦ Α' Συνεδρίου, ὅπερ εἶχε συνέλθει εἰς Ὁξφόρδην ἐν ἔτει 1955.

Σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου ἦτο νὰ συγκεντρώσῃ εἰς ἓνα κοινὸν τόπον συζητήσεων καὶ καλλιτεχνικῆς ἐπικοινωνίας χριστιανοὺς διαφόρων ἐθνῶν καὶ ὁμολογιῶν, ἐν τῇ προσπαθείᾳ, ὅπως ἀνεύρουν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον διακηρύξεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ 20οῦ αἰῶνος, μέσῳ τῆς θεατρικῆς Τέχνης.

Διὰ τὴν ιστορίαν, ἀξίζει ν' ἀναφερθῇ ὅτι ἡ Ἑταιρεία Ὁρησκ. Δράματος τῆς Μ. Βρετανίας, ἡ διοργανώσασα τὸ Συνέδριον ἐργάζεται εὐδοκίμως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1929 ὑπὸ τὴν ἐπίτιμον προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντέρμπουρου, μέχρι δὲ τοῦ ἔτους

1958 προηδρεύετο ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικανοῦ Ἐπισκόπου Γεωργίου Μπέλλ.

Α'. Τὸ πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου προέβλεπε, πλὴν τῆς ἐναρκτηρίου σαφοῦς καὶ ἐμπεριστατωμένης ὁμιλίας τοῦ προέδρου τοῦ Συνεδρίου κ. Μ. Μπράουν, προέδρου τῆς Ἑταιρείας καὶ visiting καθηγητοῦ τοῦ Ὄρησκ. Δράματος εἰς τὸ Ἦνωμ. Θεολογικὸν Σεμινάριον τῆς Ν. Ὑόρκης, τρεῖς ὁμιλητάς:

α' Τὸν ῥωμαιοκαθολικὸν αἰδ. κ. Ζὰν Μαρπρινό, καθηγητὴν τῆς Γαλλ. καὶ Ἀγγλ. Λογοτεχνίας εἰς τὸ Κολλέγιον Σαὶν Κλερμόν τοῦ Μέτς με θέμα: Τὸ Χριστιανικὸν Δρᾶμα εἰς τὸ θέατρον. Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς, με ἀνήσυχον πνεῦμα καὶ εὐαισθησίαν γενομένης ἐπισκοπήσεως κορυφαίων θεατρ. κειμένων ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀνευρέσεως ἀπηχέσεων χριστιανικῶν βιωμάτων, ἀπόψεων κ.λ. ἐν συνδυασμῷ με προβολὴν σπουδαίων Χριστιανῶν δραματουργῶν, ὡς τοῦ Πῶλ Κλωντέλ καὶ τοῦ Τ. Σ. Ἐλιοτ.

β' Τὸν assistant καθηγητὴν τοῦ Ὄρησκ. Δράματος εἰς τὸ Ἦνωμ. Θεολ. Σεμινάριον Ν. Ὑόρκης κ. Τόμ Ντράϊβερ με θέμα: Ἡ Ἐκκλησία, τὸ Θέατρον καὶ ὁ κόσμος. Ἐπρόκειτο κυρίως περὶ ἐνὸς κοινωνικο-πολιτικο-θρησκευτικοῦ πανοράματος τῆς ἐποχῆς μας, καὶ

γ' Τὸν διευθυντὴν τοῦ θιάσου Λειτουργ. Δράματος τῆς Σουηδίας κ. Τύβε Νύστρομ, με θέμα: Τὸ Λειτουργικὸν Δρᾶμα. Τὸ εἶδος τοῦ τοῦ θεάματος, ὅπερ παριστάνεται ἐντὸς τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, ἀποτελεῖ—ὡς εἶχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ κρίνωμεν ἐκ τῆς παραστάσεως τοῦ Σουηδικοῦ θιάσου—μίαν νόθον μορφήν θεατρ. Τέχνης. Εἶναι διδασκαλία ἐν διαλόγῳ με ἀνύπαρκτον, οὐσιαστικῶς, θεατρικὴν δρᾶσιν καὶ συμπλήρωμα τῆς πενιχρᾶς λειτουργίας τῆς σουηδικῆς ἐκκλησίας, δεδομένου ὅτι ἡ παράστασις συνεχίζεται καὶ περατοῦται διὰ τῆς θείας τῶν λειτουργίας.

Β'. Παρὰλληλως, συνεπήχθησαν τρεῖς ὁμάδες ἰδιαιτέρων συζητήσεων, ἀντίστοιχοι εἰς τὰ ἀκόλουθα θέματα:

α'. Τὸ Ὄρησκ. Δρᾶμα εἰς τὸ Θέατρον (πῶς δηλαδή, παρουσιάζεται εἰς τὰ Θέατρο. κείμενα ἢ θρησκ. ἀνησυχία, περὶ ἀντιχριστῶν καὶ ἐπικινδύνων συγγραφέων, θρησκευομένων ἀπλῶς καὶ συνειδητῶς χριστιανῶν, περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ μὴ τῆς χαράξεως ὀροθετικῆς γραμμῆς μεταξὺ τοῦ Χριστ. Θεάτρου καὶ τοῦ «κοσμικοῦ» τοιοῦτου κ.λ.).

β'. Τὸ Δρᾶμα διὰ τοὺς ἐνορίτας (κατὰ ποῖον τρόπον, δηλαδή, μία ἐνορία ὀργανωμένη δύναται ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς περὶ θεάματος ἀνάγκας τῶν ἐνοριτῶν καὶ

γ'. Τὸ Χριστ. Δρᾶμα διὰ τοὺς νέους θεατὰς—τοὺς τρίτους, τοὺς ἀδιαφόρους, τοὺς ἀπίστους. Εἰς τὸν τομέα αὐτὸν ὀρισμέναι Ἐκκλησιαί—ἡ ἀγγλικανικὴ π.χ., αἱ ἑλβετικαί—ἀνταπεκρίθησαν κατὰ πρωτότυπον καὶ εὐτυχῆ τρόπον διὰ τῆς δημιουργίας πειραματικῶν θιάσων, οἱ ὅποιοι ἀφ' ἐνὸς μὲν περιοδεύουν εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἀφ' ἑτέρου παρουσιάζουν

παραστάσεις ἡμῶρου χρονικῆς διαρκείας ἢ καὶ μακροτέρας διὰ τὰ ἐργοστάσια (καλυπτούσας μέρος τῆς μεσημβρινῆς τῶν ἐργατῶν ἀναπαύσεως), τὰ κολλέγια, τὰ νοσοκομεῖα, τοὺς στρατιωτικὸς κα-ταυλισμοὺς.

Γ'. Ὁ τρίτος τομεὺς ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου περιελάμβανε εἰδικὰς συζητήσεις ἐπὶ ἐγγράφων ἀνακοινώσεων τῶν συνέδρων. Ἡ Ἑταιρεία Ὄρησκ. Δράματος παρεκάλεσε ἓνα ἀντιπρόσωπον ἐκάστης τῶν μετεχουσῶν χωρῶν, ὅπως ἐτοιμάσῃ μίαν ἀνακοίνωσιν εἴτε δίκην ἐκθέσεων πεπραγμένων εἴτε διαπραγματευόμενος ἐν θέμα συναφῆς πρὸς τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ Συνεδρίου, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν πείραν καὶ τὰς προσωπικὰς του ἀπόψεις.

Αἱ ἀνακοινώσεις αὗται, ἀποσταλεῖσαι ἐγκαίρως εἰς Λονδίνον, μετεφράσθησαν εἰς τὰς ἐπισήμους γλώσσας τοῦ Συνεδρίου καὶ διενεμήθησαν ἐγκαίρως, ὅστε οἱ συνέδροι, μετὰ προσωπικὴν μελέτην, ἠδυνήθησαν νὰ ζητήσωσι πληροφορίας καὶ διευκρινίσεις ὑπὸ τῶν συγγραφέων. Ὁ ὑπογράφων, διαπραγματευθεὶς τὸ θέμα: «Χριστιανικὸν Θέατρον, Βιβλικὸν καὶ μὴ Βιβλικὸν—πείρα καὶ προβλήματα», διεπίστωσε ἰδιαιτέρον ἐνδιαφέρον τῶν συνέδρων ἐπὶ τῶν δύο ἀναφερομένων ἐν τῇ ἀνακοινώσει περιφῆμων θεατρ. κειμένων, δηλ. τοῦ «Χριστοῦ πάσχοντος» τοῦ Ἀγ. Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ καὶ τῆς «Θυσίας τοῦ Ἀβραάμ».

Δ'. Αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου συνεπληροῦντο ἀξίως διὰ πρακτικῶν ἐπιδείξεων: καθ' ἑσπέραν, ἐν ἢ δύο χριστ. θεατρικὰ ἔργα παριστάνοντο εἴτε εἰς μίαν ἀπέριττον αἴθουσαν τοῦ ἀρχαίου ἀββαείου εἴτε εἰς ἐν θέατρον τῶν Παρισίων. Εἶχομεν οὕτω τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσωμεν ὀκτὼ περίπου θεατρικὰ ἔργα, διαφόρων τεχντροπιῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς μοντέρνας, κυρίως, γραμμῆς τῆς θεατρικῆς τέχνης, ὑπὸ διαφόρων θιάσων διδαχθέντα καὶ δημιουργήσαντα πολλὰς συζητήσεις, ἀντιρρήσεις κ.λ. Κύριον χαρακτηριστικὸν τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων ἦτο ἡ ἐντονος στοχαστικότης καὶ ἡ ἔλλειψις ἐντόνων συναισθημάτων καὶ παθῶν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου προέβλεπον κοινόν, ὅπωςδῆποτε, αἰσθητικῶς προηγμένον.

Περαιῶν τὸν σύντομον αὐτὸν ἀπολογισμὸν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου ὀφείλω ν' ἀναφέρω, ὅτι ὁ ὑπογράφων μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς καὶ υπερηφανείας παρέδωκεν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Συνεδρίου χαιρετιστήριον Μήνυμα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Θεοκλήτου.

Τὸ Μήνυμα τοῦτο ἀναγνωσθὲν εἰς ἐπίσημον συνεδρίαν ἐσχολιάσθη εὐμενέστατα, διότι—ὡς ἐλέχθη—ἐξέφραξε μίαν ὑψηλὴν καὶ φωτεινὴν συνείδησιν τῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια ἀντιμετωπίζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν τέκνων Τῆς, μετεδόθη δὲ μετὰ τιμητικῶν σχολίων καὶ ἀπὸ τὴν Παρισινήν Τηλεόρασιν.

Παραδίδω τὸ κείμενον τοῦτο εἰς τὴν δημοσιότητα, ἔχων τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀποτελεῖ σταθμὸν

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΚΙΕΒΟΥ ΚΑΙ ΜΟΣΧΑΣ

Μελετώντες την 'Ιστορίαν τῆς 'Εκκλησίας τῆς Ρωσίας καὶ τὰς σχέσεις αὐτῆς μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, παρὰ τῷ 'Ορθοδόξῳ Θεολογικῷ 'Ινστιτούτῳ τῶν Παρισίων, ἀπεφασίσαμεν τὴν σύνταξιν τοῦ παρόντος πίνακος, ἔχοντες τὴν γνώμην, ὅτι προσφέρομεν ποιάν τινα βοήθειαν εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μετὰ τῶν προβλημάτων τῆς ἐποχῆς.

Ὁ πίναξ οὗτος θὰ ἔχη ἑλλείψεις, γνωστοῦ ὄντος ὅτι καὶ εἰς τὴν ρωσικὴν πλήρησ τοιοῦτος δὲν ἐξεδόθη εἰσέτι, δι' ὃ καὶ συμβουλευθήμεν τὰ κάτωθι βοηθήματα.

1. Ammann. M. A., Storia Della Chiesa Russa, Torino 1948.

2. Ammann. M. A., Abriss der Ostslawischen Kirchengeschichte, Wien 1950.

3. Boulgakof. V. C., Nastolnaia Kniga, Kiev 1923.

4. Goloubinsky. E., Istoria Rousskoï Tsevkî (Τόμοι 4) Moskva 1900 καὶ ἔξ.

5. Kartachef. A. V., Otchevki no Istorii Rousskoï Tserkri (Τόμοι 2) (ἔκδ. Imca-Press) Paris 1959.

διὰ τὴν ἐξέλιξιν καὶ συντονισμένην δημιουργίαν Χριστ. Θεάτρου ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ ἡμῶν:

«Ἐπ' εὐκαιρία τῆς συγκλήσεως τοῦ Παγκοσμίου Συνεδρίου Θρησκευτικοῦ Δράματος, ἀποστέλλομεν τὰς εὐλογίας ἡμῶν καὶ ἐκφράζομεν τὴν διάπυρον εὐχήν, ὅπως αἱ ἐργασίαι τοῦ Συνεδρίου ἀποβῶσι γόνιμοι διὰ τὸ ἔργον τῶν 'Εκκλησιῶν.

Οἱ σημερινοὶ καιροὶ ἀποτελοῦν καμπὴν κρίσιμον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ εὐθύνη ἡμῶν τῶν χριστιανῶν κορυφοῦται, δεδομένου ὅτι ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα τὸ φῶς ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἡ δρόσος ἐν τῷ αὐχμῷ. Καί, τὸ θρησκευτικὸν Δράμα, ὑπὸ τῆς πίστεως θερμαινόμενον καὶ ὑπὸ τῆς 'Εκκλησίας καθοδηγούμενον, προώριεται ν' ἀποτελέσῃ μέσον διὰ τὴν μετάδοσιν τοῦ φωτὸς καὶ διὰ τὴν ἐγκαρδίωσιν τῶν ἀνησυχῶν καὶ πεφορτισμένων τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ 'Εκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἰδιαίτερος ἐνδιαφερομένη διὰ τὸ θρησκευτικὸν Δράμα καὶ ἔχουσα ἐντὸς τῶν ἀμέσως πρὸς ἐκτέλεσιν σχεδίων Τῆς τὴν δημιουργίαν καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ Χριστιανικοῦ Θεάτρου διὰ τὴν ἱεραποστολὴν καὶ ψυχαγωγίαν τῶν τέκνων Αὐτῆς, παρέχει δι' Ἐμοῦ, τοῦ Προκαθημένου Αὐτῆς, τὰς εὐλογίας Τῆς καὶ τὰς εὐχὰς Τῆς πρὸς ἅπαντας τοὺς συνέδρους, ἵνα ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ φωτίσῃ, ἐνδυναμώσῃ καὶ κατευθύνῃ αὐτοὺς πρὸς πᾶν ἔργον τέλειον καὶ θεοφιλές, πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, Ἀθηνῶν Θεόκλητος».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ε. ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

1) Πίναξ Μητροπολιτῶν Κιέβου (1)

(Ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ πρώτου Μητροπολίτου ἔως τὴν ὑποταγὴν τῆς Μητροπόλεως εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας — 1649 —.)

1.	Θεόπεμπος		"Ἑλλην	1035—1049 (2)
2.	Κύριλλος	I	"Ἑλλην	1049—
3.	Ἰλαρίων		"Ἑλλην	1051—1054
4.	Ἐφραῖμ	I	"Ἑλλην	1055—
5.	Γεώργιος	I	"Ἑλλην	1067—1077
6.	Ἰωάννης	II	"Ἑλλην	1077—1089
7.	Ἰωάννης	III	"Ἑλλην	1089—1091
8.	"Ἅγιος Ἐφραῖμ	II	"Ἑλλην	1092—1096
9.	Νικόλαος		"Ἑλλην	1097—1102
10.	Νικηφόρος	I	"Ἑλλην	1103—1121
11.	Νικήτας		"Ἑλλην	1122—1126
12.	Μιχαὴλ	II	"Ἑλλην	1130—1146
13.	Κλήμης		"Ἑλλην	1147—1154
14.	"Ἅγιος Κων)νος	I		1155—1158
15.	Θεόδωρος		"Ἑλλην	1161—1163
16.	Ἰωάννης	IV	"Ἑλλην	1164—1166
17.	Κων)νος	II	"Ἑλλην	1167—1177
18.	Νικηφόρος	II	"Ἑλλην	1182—1198
19.	Γαβριὴλ			—
20.	Διονύσιος			—
21.	Ματθαῖος		"Ἑλλην	1210—1220
22.	Κύριλλος	II	"Ἑλλην	1224—1237
23.	Ἰωσήφ	I	"Ἑλλην	1237—1240
24.	Ἰωάσαφ			1248—
25.	Κύριλλος	III	"Ἑλλην	1249—1281
26.	Μάξιμος		"Ἑλλην	1283—1305
27.	"Ἅγιος Πέτρος			1308—1326
28.	Θεογνώστης		"Ἑλλην	1328—1353
29.	"Ἅγιος Ἀλέξιος			1354—1378
30.	Μιχαὴλ	III		1378—1379

1. Κατ' ἀρχὰς οἱ Μητροπολίται ἔφερον τὸν τίτλον: «Κιέβου καὶ Πάσης Ρωσσίας.»

Εἰς Ἑλληνικὰς ἱστορικὰς πηγὰς συναντῶμεν τὸν τίτλον: «Ὁ Ρωσσίας» ἢ καὶ «Ὁ Ρωσίας».

Δὲν ἔμεινον πάντοτε οἱ Μητροπολίται εἰς τὸ Κιέβον. Π.χ. τὸ 991 ἡ ἔδρα μεταφέρεται εἰς τὸ Περιισλάβ ἐξ οὗ ἐπαναφέρεται εἰς τὸ Κιέβον, τὸ 1035.

Τὸ 1299 μεταφέρεται εἰς τὸ Βλαδιμίρ καὶ τέλος εἰς τὴν Μόσχαν τὸ 1325.

Τὸ 1458 ἡ Μητρόπολις διηρέθη εἰς δύο.

α) Τὴν Βορειο-Ἀνατολικὴν με ἔδραν τὴν Μόσχαν καὶ

β) Τὴν Νοτιο-Δυτικὴν με ἔδραν τὸ Κιέβον.

Καὶ μετὰ τὴν διαίρεσιν ὁ Μητροπολίτης Κιέβου ἐξακολουθεῖ νὰ φέρῃ, ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον, τὸν τίτλον: «Κιέβου καὶ πάσης Ρωσσίας».

2. Πρὸ τοῦ Θεοπέμπτου ὑπάρχουν πληροφορίες περὶ ὑπάρξεως 4 Μητροπολιτῶν.

α) Τοῦ Θεοφύλακτου ("Ἑλληνας) ἔχοντος τὸν τίτλον τοῦ Ματράχων. ("Ορα. Honignann. E: The foundation of the Russian Metropolitan Church according to Greek sources ἐν «Βυζάντιον. XVII (1944—1945) Amer. Serie. III σ. 128—162.

β) Τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ I ("Ἑλληνας) (862—88) ἔχοντος τὸν τίτλον τοῦ Χαζάρων. (Ἐκπροσώπου τοῦ Ἁγίου Φωτίου, Πατριάρχου Κων)πόλεως).

γ) Τοῦ Λέοντος I καὶ Ἰωάννου I ("Ἑλλήνων), ἐχόντων τὸν τίτλον τοῦ Ὀχρίδος.

31.	Άγιος Κυπριανός		1381—1382
32.	Ποιμήν		1382—1383
33.	Άγιος Διονύσιος		1384—1385
34.	Ποιμήν (2α φορά)		1388—1389
35.	Άγιος Κυπριανός (2α φορά)		1390—1406
36.	Άγιος Φώτιος	Έλλην	1408—1431
37.	Γεράσιμος		1432—1435
38.	Άγιος Ίωνάς		1435—1436
39.	Ίσίδωρος	Έλλην	1436—1444 (1)
40.	Γρηγόριος		1458—1473
41.	Μισαήλ		1474—1480
42.	Σπυρίδων		1480
43.	Συμεών		1481—1488 (2)
44.	Ίωνάς	II	1488—1494
45.	Άγιος Μακάριος	I	1495—1497
46.	Ίωσήφ	II	1498—1501
47.	Ίωνάς	III	1502—1507
48.	Ίωσήφ	II	1507—1521
49.	Ίωσήφ	III	1522—1534
50.	Μακάριος	II	1534—1556
51.	Σίλβεστρος		1556—1567
52.	Ίωνάς	IV	1568—1577 (3)
53.	Ήλιος		1577—1579
54.	Όνησιφόρος		1579—1588
55.	Μιχαήλ (Ρογκόζα)		1588—1599 (4)
56.	Ίώβ		1620—1631 (5)
57.	Ήσαϊας		1631—1633
58.	Πέτρος (Μογγίλια)		1633—1647
59.	Σίλβεστρος		1649—1657

2) Πίναξ Μητροπολιτών Μόσχας (6)

1.	Άγιος Ίωνάς	I	1446—1461
2.	Θεοδόσιος		1461—1465
3.	Φίλιππος	I	1467—1473
4.	Γερόντιος		1473—1489
5.	Ζωσιμάς		1490—1494
6.	Σίμων		1495—1511
7.	Βαρλαάμ		1511—1522
8.	Δανιήλ		1522—1539
9.	Ίωάσαφ		1539—1543
10.	Μακάριος		1543—1564
11.	Άθανάσιος		1564—1566
12.	Γερμανός		1566
13.	Άγιος Φίλιππος	II	1566—1569

1. Ο Ίσίδωρος ήτο ο τελευταίος τών διαμενόντων έν Μόσχα Μητροπολιτών, Κιέβου και Πάσης Ρωσίας.

Έπί Ίω ν ᾱ Ι (1446—1461), διαδόχου του Ίσιδώρου, έπέρχεται, τελικῶς, ή διαίρεσις τής Ρωσίας εἰς δύο Μητροπόλεις. Δι' δ και ὁ Ίω ν ᾱ ς ἀναφέρεται πρώτος εἰς τόν Πίνακα Μητροπολιτῶν Μόσχας.

2. Ο Μητροπολιτικός τίτλος τροποποιεῖται εἰς: «Κιέβου, Γαλικίας και Πάσης Ρωσίας».

3. Τό 1569 έπέρχεται ή ένωσις τῶν κρατῶν Λαιχείας και Πολωνίας.

4. Τό 1596 εγένετο ή έν Βρέστη ένωσις μετά τής Ρωμαιοκαθολικῆς Έκκλησίας.

5. Μετά τήν ένωσιν οἱ Όρθόδοξοι Ίεράρχαι έκτός του τίτλου των: «Κιέβου, Γαλικίας και Πάσης Ρωσίας», έφερον προσέτι, και τόν τίτλον του: «Έξάρχου του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου».

6. Από τό 1448 ὁ Μόσχας φέρει τόν τίτλον: «Μόσχας και Πάσης Ρωσίας.»

14.	Κύριλλος		1570—1577
15.	Άντώνιος		1577—1580
16.	Διονύσιος		1581—1587

3) Πίναξ Πατριαρχῶν Μόσχας

1.	Ίώβ		1587—1605 (1)
2.	Ίγνάτιος	Έλλην	1605—1606
3.	Έρμογένης		1606—1612 (2)
4.	Φιλάρετος		1619—1633
5.	Ίωάσαφ	I	1634—1640
6.	Ίωσήφ		1642—1652
7.	Νίκων		1652—1658 (3)
8.	Ίωάσαφ	II	1667—1672
9.	Πητιρίμ		1672
10.	Ίωακείμ		1674—1690
11.	Άδριανός		1690—1700 (4)
12.	Τύχων		1918—1925
13.	Σέργιος		1925—1944
14.	Άλέξιος		1945

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Κ. ΠΑΠΟΥΛΙΔΗΣ

1. Μητροπολίτης από τό 1587 έως τό 1589. Πατριάρχης από τό 1589 έως τό 1605.

2. Μεταξύ Έρμογένους και Φιλάρετου, υπήρξαν τοποτηρηταί του Πατριαρχικοῦ θρόνου οἱ α) Μητροπολίτης Καζάν Έφραϊμ (1613) και β) Μητροπολίτης Κρουτίτσου Ίωνάς (1613—1619).

3. Μεταξύ Νίκωνος και Ίωάσαφ II, υπήρξαν τοποτηρηταί οἱ α) Μητροπολίτης Κρουτίτσου Πητιρίμ, β) Μητροπολίτης Ροστόβ Ίωνάς, γ) Μητροπολίτης Κρουτίτσου Παῦλος και δ) ὁ Έλλην Μητροπολίτης Θεοδόσιος.

4. Έπί του Μεγάλου Πέτρου (1689—1725), τό 1700, μετά τόν θάνατον του Πατριάρχου Άδριανού, κατηργήθη ὁ Πατριαρχικός θρόνος και αντικατεστάθη υπό Συνόδου.

Από τό 1700 έως τό 1722 τοποτηρητής του Πατριαρχικοῦ θρόνου τοποθετεῖται ὁ Μητροπολίτης Καζάν Στέφανος Γιαβόρσκυ. Η Συνοδική Περίοδος εἶναι από τās 25 Ίανουαρίου 1721 μέχρι τής συγκλήσεως τής Συνόδου του 1917 υπό τής ὁποίας επανιδρύθη τό Πατριαρχεῖον Μόσχας.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΙΚΟΣ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ

Άπό τής 15ης Όκτωβρίου έ.έ. θ' άρχιση ή λειτουργία του «Οἴκου Φοιτητρίας» εἰς τόν περιβολόν τής Άγίας Βαρβάρας Δαφνίου.

Διά τό τρέχον Πανεπιστημιακόν έτος γίνονται δεκταί φοιτητριά πασῶν τῶν Σχολῶν του Πανεπιστημίου, ὄλων τῶν ἐτῶν.

Η καθημερινή μετάβασις από του Ίδρύματος εἰς τό Πανεπιστήμιον και ή επιστροφή θά γίνεται δι' αυτοκινήτων τής Άποστολικῆς Διακονίας.

Τροφεῖα: Δρχ. 800 μηνιαίως.

Αἰτήσεις δεκταί μέχρι τής 10ης Όκτωβρίου έ.έ. εἰς τὰ Γραφεῖα τής Άποστολικῆς Διακονίας (ὁδός Ίω. Γενναδίου 14, Ίερά Μονή Πετράκη), ὅπου και παρέχεται πάσα συμπληρωματική πληροφορία.

Έξαιρετικῶς αἱ πρωτοετείς δύνανται να υποβάλλωσι τās αἰτήσεις των μέχρι και τής 10ης Νοεμβρίου.

Όσαι έκ τῶν φοιτητριῶν δέν δύνανται, τυχόν, να προσέλθουν εἰς τό Οἰκοτροφεῖον από τής 15ης Όκτωβρίου έ.έ., δέον να ἀναφέρωσι τοῦτο έν τῇ αἰτήσει των, δηλοῦσαι και τήν άκριβῆ ήμερομηνίαν τής προσελεύσεως αὐτῶν.

Έν Άθήναις τῇ 8η Σεπτεμβρίου 1960

(Έκ τής Γεν. Διευθύνσεως)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Είναι κατακριτέα.

'Ορθώς προεκάλεσε τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τὴν πανελλήνιον ἀγανάκτησιν ἡ ὑπὸ ἐλληνικοῦ ἐβδομαδιαίου περιοδικοῦ δημοσίευσιν γελοιογραφιῶν τοῦ Γάλλου σκιτσογράφου Σινέ, διὰ τῶν ὁποίων διακωμωδεῖται ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Κλήρος.

Βεβαίως εἶναι ἀξιέπαινον τὸ περιοδικὸν τοῦτο, διότι ἐξέφρασε τὴν λύπην του καὶ ἐξήτησε συγγνώμην διὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀπαράδεκτων γελοιογραφιῶν τούτων, ἀναγνώρισαν οὕτω τὸ λάθος του καὶ ὁμολογήσαν, ὅτι δὲν ἐσκέφθη «οὔτε στιγμή, ὅτι ἡ εὐαισθησία, ποὺ ἔχει κάθε Ἕλληνας γιὰ ἓνα θέμα τόσο ἄσρηκτα συνδεδεμένο μὲ τὴν ἐθνικὴν μας ψυχὴν, ὅα μπόρῳσε ποτὲ νὰ θυγῆ».

Ἄλλ' ἡ ὁμολογία αὕτη ἀποδεικνύει διὰ μίαν ἀκόμη φορᾶν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη μίᾳ μερὶς τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου νὰ προσέχη περισσότερον τοὺς παλμούς, τὰ ἰδανικά καὶ τὰ ἱερὰ σύμβολα τοῦ Ἔθνους. Ἐὰν ὁ γάλλος σκιτσογράφος εἶναι κατακοιτέος, διότι διεστρέβλωσε τὴν πραγματικότητά τῆς ἐμφάνισως τοῦ ἱεροῦ μας κλήρου κατὰ τρόπον προσβάλλοντα τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, πολὺ περισσότερον εἶναι κατακριτέα ἡ μερὶς τοῦ ἐλληνικοῦ Τύπου, ἥτις δὲν δεικνύει τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν πρὸς τὰ ἐλληνορθόδοξα ἰδανικά τοῦ Ἔθνους καὶ τοὺς φορεῖς αὐτῶν.

'Αφελὲς σημεῖωμα.

'Ετερον χαρακτηριστικὸν δεῖγμα τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἀπαιτουμένου ἐναντι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας σεβασμοῦ μερίδος τινὸς τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου εἶναι καὶ τὸ ὅτι τὸ αὐτὸ περιοδικόν, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο λόγος εἰς τὴν προηγουμένην παρατήρησιν, ἐδημοσίευσεν προσφάτως ἀπαράδεκτον σημεῖωμα, ἐν τῷ ὁποίῳ λέγονται τὰ ἑξῆς: «Ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἐκδηλώνει ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ παιδιά, ποὺ βρίσκονται σὲ κακὸ δρόμο καὶ εισηγεῖται ν' ἀναλάβῃ ἡ Ἐκκλησία τὴν καθοδήγησίν τους. Ἀρμόδιος ὅμως ὄργανο γιὰ τὰ παιδιά εἶναι, ὅπως καὶ ἡ λέξις τὸ λέει, οἱ παιδαγωγοὶ καὶ ὄχι ὁ κλῆρος. Ἀρκετὰ εἰσέβαλε τὸ ὄραο στὴν Παιδεία μὲ τὰ κατηχητικά του. Ὅταν καὶ ἡ ἴδια ἡ πολιτεία ἔρχεται ν' ἀναθέσῃ σὲ ἐξωεκπαιδευτικούς παράγοντες τὴν μέριμνα γιὰ τὰ παιδιά, σημαίνει ἀναγνώριση ἀποτυχίας τῆς στὸν ἐκπαιδευτικὸν δρόμο. Σημαίνει ἀκόμη ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴ δημοκρατικὴ τάξιν, ποὺ λαϊκὸς θέλει τοὺς ὁδηγοὺς τῆς νεότητος...» (!).

Τὰ σχόλια περιττεύουν. Εἶναι τόσον ἀφελὲς τὸ σημεῖωμα αὐτὸ καὶ προδίδει τόσον ἐκδήλωσιν παντελῆ ἀγνοίαν τῆς ἱστορίας τῆς ἐλληνικῆς παιδείας, τῆς καθ' ὅλον Ἑλληνικῆς πραγματικότητος, τοῦ θεοσμῶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ τῆς οὐσίας τοῦ μορφωτικοῦ καὶ σωφρονιστικοῦ ἔργου, ὥστε οὐδόλω

χερῆζει ἀντικρούσεως. Εἶναι πράγματι λυπηρὸν, ὅτι δημοσιογράφοι, θέλοντες νὰ παίξουν τὸν ὄλον τοῦ ἔχοντος εὐρύτητα ὁρίζοντων πνευματικοῦ ὁδηγοῦ, ἀποδεικνύονται, ὅτι βλέπουν τὴν ἐλληνικὴν πνευματικὴν ζωὴν, ἔχοντες τὰ παρώπια τῆς μονομερείας καὶ τῆς προκαταλήψεως.

Τιμὴ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ Θεολογίαν.

Τῇ 11ῃ τοῦ τρέχοντος μηνὸς ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Marburg τῆς Γερμανίας, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ συγκληθέντος ἐν τῇ πόλει ταύτῃ «10ου Διεθνoῦς Συνεδρίου τῆς Ἱστορίας τῶν Θρησκευμάτων», ἀνεκήρυσεν Ἐπίτιμον Διδάκτορα τῆς Θεολογίας τὸν μετέχοντα τοῦ συνεδρίου τούτου τακτικὸν καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Λεωνίδαν Φιλιππίδην.

Ὡς εἶπεν ὁ διεθνoῦς φήμης θρησκευτολόγος Καθηγητῆς κ. Friedrich Heiler, ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Marburg διὰ τῆς πράξεώς της ταύτης ἐτίμησεν οὐ μόνον τὸν διακεκοιμένον Καθηγητὴν κ. Φιλιππίδην «διὰ τὸ μέγα ἐπιστημονικὸν ἔργον» αὐτοῦ, «ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν καὶ Ἐκκλησίαν» («aber auch die griechische-orthodoxe Theologie und Kirche»).

Ἡ «Ἐκκλησία», ἐκφράζουσα τὰ θεομὰ αὐτῆς συγκαροτήρια πρὸς τὸν Καθηγητὴν κ. Φιλιππίδην, ἐξαίρει συγχρόνως τὸ γεγονός, ὅτι οὗτος διὰ τῆς ἀκαταπονήτου ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ ἐργασίας συνεβάλετο εἰς τὸ νὰ τιμηθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Θεολογία καὶ Ἐκκλησία ἐνώπιον τῶν ἑκατοντάδων τῶν μετεχόντων τοῦ Συνεδρίου τούτου, οἵτινες ἀντιπροσωπεύουν τὰς διαφοροὺς χριστιανικὰς ὁμολογίας καὶ ἐξωχριστιανικὰς θρησκείας.

Ἡ μετακομιδὴ τῶν λειψάνων τῆς ἁγίας Θεοκτίστης.

Εἶναι ἀξία πάσης ἐξάρσεως ἡ προνοία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μυτιλήνης, κ. Ἰακώβου πραγματοποιηθεῖσα μετακομιδὴ τῶν ἱ. λειψάνων τῆς ἁγίας Θεοκτίστης εἰς τὴν πατρίδα αὐτῆς Λέσβον. Οἱ Σεβ. Μητροπολίται Μυτιλήνης καὶ Μηθύνης, ὁ Ἱ. Κλῆρος, αἱ Ἀρχαὶ καὶ ὁ λαὸς ὑπεδέχθησαν ἐν παλλαϊκῷ θρησκευτικῷ συναγερωμῷ καὶ ἱερῷ συγκινήσει τὰ ἱερὰ Λειψανά της.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης, ὁμιλήσας πρὸς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ἔστρεψε, πρὸς τοῖς ἄλλοις, τὸν λόγον εἰς τὴν ἁγίαν Θεοκτίστην, εἰπὼν τὰ ἑξῆς: «Πρὶν ἀπὸ 1130 χρόνια, βέβηλοι χεῖρες σὲ ἤρπασαν ἀπὸ τὴν προσφιλεῖ Σου πατρίδα, μὲ σκοπὸν νὰ Σε πωλήσουν εἰς τὰς ἀγορὰς τῶν σκλάβων. Ἦσο τότε πολὺ νέα, μόλις 18 χρονῶν. Εἶχες περιβληθῆ τὸ ἀγ-

γελικόν σχῆμα τῆς μοναχῆς καὶ ἦσο παραδεδομένη ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου Σου, χωρὶς καὶ νὰ παραμελῆς τὸ ἄλλο καθήκον τῆς φιλανθρωπίας, ἀπὸ καὶ Σὺ ἢ ἴδια εἰργάζεσο εἰς τὰ ἐργαστήρια τῆς ῥαπτικῆς καὶ ὕφαντικῆς, πὸν διετήρεις, χάριν τῶν πτωχῶν, εἰς τὸ μοναστήριόν Σου.

Ὁ Κύριος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσας ἐκ παίδων τὴν ζωὴν Σου, δὲν ἐπέτρεψε νὰ ὑποστῆς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπινον ἐξευτελισμὸν. Σὲ ἐβοήθησε νὰ διαφύγῃς ἀπὸ τὰς αἰμοβόρους χεῖρας τῶν ἀπαισίων Κουρσάρων. Ἐκτοτε ἔμεινες μόνη καὶ ἔρημη εἰς τὸ ἐρημικὸ καὶ ἀκατοίκητο νησί τῆς Πάρου, διὰ νὰ συνεχίσῃς ἐπὶ 35 χρόνια τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν Σου. Ἐκεῖ ἐλάτρευσας τὸν Χριστὸν μὲ τὰς διαρκεῖς προσευχὰς Σου, ἐκεῖ ἐνεώργησας τὸ ἄγρον τῆς ἐρήμου μὲ τὰς ῥοὰς τῶν δακρύων Σου, ἐκεῖ παρέδωκας τὴν ἁγίαν Σου ψυχὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖ κατέλιπες τὸ σκήνωμά Σου ὡς ἐθλογίαν διὰ τοὺς χριστιανούς.

Ἡ Λέσβος, πὸν σὲ ἐγέννησε, ἀπεπειράθη νὰ μεταφέρῃ τὸ Λεῖψανόν Σου εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων Σου, διὰ νὰ εὖρη ἀνάπαισιν, ἀλλὰ «ἄλλως ἔδοξε τῷ Κυρίῳ». Σὲ ἐκράτησεν ἡ Ἰκαρία καὶ Σὲ ἐτίμησεν ὡς πολιοῦχόν τῆς.

Ἦδη, «ὄτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου», ἡ πατρίς Σου ὑποδέχεται τὰ ἱερὰ Λεῖψανά Σου. Ἐπιστρέφεις πλέον εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων Σου, ὃ ἁγία Παρθένε τῆς Λέσβου, ἐπιστρέφεις ὄχι καθ' ὃν τρόπον ἔφυγες, ἀλλὰ ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ. Ἡ Μυτιλήνη σεμνὴ ὡς Βασίλισσα σὲ ὑπεδέχθη σήμερον κατὰ τρόπον θριαμβευτικόν. Μὲ ῥοδοπέταλα, πὸν ἦσαν βρεγμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς ἱερᾶς συγκινήσεως, ἐρράντισε σύμπασα ἡ πόλις τὸν δρόμον τοῦ ἐρχομοῦ Σου».

Ὁργιον ἱεροσυλίας καὶ ἀρχαιοκαπηλείας!

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Ὑφηγητῆς τῆς Χριστιανικῆς καὶ Βυζαντινῆς Ἀρχαιολογίας καὶ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τῆς «Ἐκκλησίας» κ. Κωνσταντῖνος Καλοκύρης περιερχόμενος, ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργείου Ὁρθοξενισμῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, δι' ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, οὐ μόνον ἔφερον εἰς φῶς παλαιοχριστιανικὴν βασιλικὴν τῆς Ἀμοργοῦ καὶ σπουδαιότατα βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς νήσου Νάξου, ἀλλὰ καὶ ἐβεβαιώθη περὶ τῶν ὄλων προσφάτων πρωτοφανῶν βεβηλώσεων μεσαιωνικῶν ναῶν τῆς νήσου Νάξου, ὑπὸ συνεργειῶν ἱεροσύλων ἀρχαιοκαπήλων, ἅτινα ἐσύλησαν πολλοὺς ναοὺς, ἀνέσκαψαν τὰ ἱερὰ βήματα καὶ δάπεδα αὐτῶν, ἐβεβήλωσαν ἁγίας τραπέζας καὶ τάφους καὶ κατέστρεψαν ἐξαιρετικὰς τοιχογραφίας. Πρόκειται περὶ ἀληθοῦς ὀργίου ἱεροσυλίας καὶ ἀρχαιοκαπηλείας!

Καὶ ὁ μὲν κ. Ὑφηγητῆς ἀξιεπαίνως κατήγγειλε πάντα ταῦτα πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν διὰ διαφανιστικοῦ ἄρθρου του ἐν τῇ ἐφημερίδι «Ἔθνος» καὶ δι' ἐκτενῶν τηλεγραφημάτων καὶ λεπτομεροῦς ἐκθέσεως πρὸς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον, κοινοποιηθείσης πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, τὴν Ἀστυνομίαν

κ.λ.π., ὡς καὶ δι' ἄλλον ἐγγράφον πρὸς τὴν Ὑπηρεσίαν Χωροφυλακῆς Νάξου. Ὡσαύτως καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Παροναξίας κ. Ἐπιφάνιος, ὡς ἀναφέρει ὁ κ. Ὑφηγητῆς, δι' ἐπανειλημμένων ἐγγράφων του πρὸς τὴν Διοίκησιν Χωροφυλακῆς Νάξου, εἶχε ζητήσῃ τὴν λήψιν ἀσθηρῶν μέτρων καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν. Τὸ πρᾶγμα ὅμως εἶναι τόσον ἐπίγρον, ὥστε ἀπαιτεῖται συντονισμὸς πασῶν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῆς χώρας μας πρὸς πάταξιν καὶ ἐξάλειψιν τοῦ κακοῦ.

Ὡς σημειοῦται ἐν τῷ ἀνωτέρῳ μνημονευθέντι ἄρθρῳ, «αἱ βανδαλικαὶ αὐταὶ πράξεις δέον γενικώτερον νὰ ὀδηγήσωσιν εἰς τὴν λήψιν μέτρων ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τροποποιήσῃν ἐπὶ τὸ ἀσθηρότερον ὄρισμένον διατάξων, διαφώτισιν τοῦ Λαοῦ διὰ δημοσιευμάτων καὶ διὰ τοῦ ἁμβωνος ἐπὶ τοῦ καθήκοντος τῆς ἐπαγροπνήσεως καὶ καταγγελίας τῶν ὑπευθύνων, ἵνα μὴ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν καὶ ἄλλα μνημεῖα—τὸ ὀλιγώτερον— καὶ δὴ καὶ βυζαντινὰς ἡμῶν τοιχογραφίας, παρὰ τὰ ἤδη ὑπάρχοντα ἀρχαῖά μας, εἰς τὰ Μουσεῖα καὶ τὰς συλλογὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ».

Ἐπινόσεις τῆς φαντασίας.

Ἐσχάτως εἶδον τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος πολλὰ δημοσιεύματα, τὰ ὁποῖα ὑπέμνησαν εἰς τοὺς πολλοὺς παλαιούς τινες ἰσχυρισμούς, καθ' οὓς ὁ Ἰησοῦς εἶχεν ἔλθει εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς Ἰνδικῆς φιλοσοφίας καὶ εἶχε τύχει ἀνωτέρας παιδεύσεως, ματαβὰς εἰς Ἰνδίας καὶ παρακολουθήσας μακροχρονίους σπουδὰς.

Ἄλλ' οἱ ἰσχυρισμοὶ οὗτοι εἶναι ἀσύστατοι ἐπινοήσεις τῆς φαντασίας. Ἀπτός ὁ Renan εἶχεν ὁμολογήσει, ὅτι «ὁ Ἰησοῦς οὐδένα εἶχεν ἀπὸ τοὺς τίτλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δίδουν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πλήθους τὰ δικαιώματα τῆς γνώσεως... Οὔτε ἀμέσως οὔτε ἐμμέσως οὐδὲν στοιχεῖον τῆς θύραθεν διδασκαλίας ἔφθασε μέχρι τοῦ Ἰησοῦ».

Ἐὰν ὁ Ἰησοῦς ἦτο πεπαιδευμένος, δὲν θὰ ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν διδασκαλίαν του οἱ συμπατριῶται αὐτοῦ, οὔτε θὰ διηρωτῶντο λέγοντες: «Οὐχ οὐτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας;» (Μάρκ. ζ', 3). «Πόθεν τούτῳ ἡ σοφία αὐτῆ;» (Ματθ. ιγ', 54-55). «Πῶς οὗτος γράμματα οἶδε μὴ μεμαθηκώς;» (Ἰωάν. ζ', 15). Ἄλλως τε, ἐὰν ὁ Ἰησοῦς εἶχε τύχει ξένης μορφώσεως καὶ ὀθνεῖων ἐπιδράσεων, τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐχρησιμοποίησεν ἐναντίον του οἱ μισαλλόδοξοι Ἰουδαῖοι, θὰ ἦτο ἀκριβῶς τὸ ὅτι κομίζει ξένας διδασκαλίας. Ἄλλ' οὐδόλως συνέβη τοιοῦτό τι.

Ὡστε ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου δὲν προήρχετο ἐκ συμπιλήσεως προϋπαρχουσῶν διδασκαλιῶν, οὔτε εἶναι δημιουργημάτων τυχόν ἀνωτέρας παιδεύσεως, ἀλλ' ἔχει πηγαῖον χαρακτήρα, ἐκπηγάζουσα ἐκ τῆς θείας προσωπικότητος Αὐτοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ίερά Σύνοδος

Άποστολική Διακονία. Τῆ 9ῃ τρέχοντος μηνὸς ἐγένετο ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Πεντέλης ἡ τελετὴ τῆς λήξεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ Φροντιστηρίου Κατηχητικῶν Στελεχῶν, περὶ ἧς γίνεται λόγος ἐν ἑτέρᾳ σελίδι τοῦ παρόντος τεύχους. Κατὰ τὴν τελεσεύθειαν ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱ. Μονῆς ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεοκλήτου Θεῖαν Λειτουργίαν μετέλαβον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων ἅπαντες οἱ φοιτήσαντες ἐν τῷ Φροντιστηρίῳ Κατηχηταί.

— Τῆ 14ῃ τρέχοντος, ἐπὶ τῇ ἐπικειμένη ἐνάρξει τῶν ἐξετάσεων τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Κύριος Θεόκλητος ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ Γεν. Δ/ντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Καθηγητοῦ κ. Ἀ. Φυτράκη τὰς ἐν τῷ «Οἴκῳ Φοιτητρίας» διαμενοῦσας διὰ τὴν θερινὴν περίοδον ὑποψηφίας φοιτητρίας, πρὸς τὰς ὁποίας ἀπηύθυνε πατρικῆς νοθεσίας καὶ νύχρηθι καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν.

— Ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τοῦ τε Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου καὶ τοῦ Οἴκου Φοιτητρίας διὰ τὸ ἀρξάμενον Πανεπιστημιακὸν ἔτος ὥρισθη ἡ 1ῃ Ὀκτωβρίου.

Ἐν τῇ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ἐκδιδομένη σειρᾷ τῶν Λειτουργικῶν βιβλίων, ἐξεδόθη εἰς ἐπιμελημένην καὶ φιλόκαλον ἐκδοσὶν τὸ μνησίον τοῦ Ὀκτωβρίου. Τιμᾶται χρυσοδερματόδετον αὐτὶ δρχ. 80.

Οἱ ἐν τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ ὑπηρετοῦντες Κληρικοὶ Πανσο. Ἀρχιμ. Παῦλος Πολυμερόπουλος καὶ Αἰδεο. Εὐάγγελος Μαντζουνας συνέχισαν τὰς ἐπισκέψεις αὐτῶν εἰς τὰς θερινὰς Παιδικὰς Κατασκηνώσεις. Τὴν 2αν καὶ 6ην Σεπτεμβρίου ἐπεσκέφθησαν τὰς ἐν Πεντέλῃ καὶ Ἀγίῳ Ἀνδρέᾳ κατασκηνώσεις, ἐνθα ἐτέλεσαν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὠμίλησαν ἐπικαιρῶς πρὸς τοὺς τροφίμους αὐτῶν καὶ δένειμαν εἰκόνας καὶ περιοδικὰ τῆς Ἁπ. Διακονίας.

— Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος ἡ Ραδιοφωνικὴ ἐκπομπὴ τῆς Ἁπ. Διακονίας «Ὁ Ἀρόμος τῆς Ζωῆς», ἥτις μεταδίδεται ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Σταθμοῦ Ἐνόπλων Δυνάμεων ἕκαστον Σάββατον 5.30 μ.μ., θὰ μεταδίδεται καὶ ὑπὸ τοῦ Σταθμοῦ Κεντρικῆς Ἑλλάδος (Λαρίσης) ἕκαστον Σάββατον 5.45 μ.μ.

— Ἐκυκλοφόρησεν ὁ 24ος τόμος τῆς «Βιβλιοθήκης Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων», περιέχων ἔργα τοῦ Εὐσεβίου Καισαρείας (Μέρος Στ').

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῆ 26ῃ Αὐγούστου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Χαλεπίου κ. Ἠλίαν.

— Τῆ 31ῃ Αὐγούστου ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱ. Ναφ. Ἀγίας Ζώνης.

— Τῆ 6ῃ Σεπτεμβρίου ἐδέχθη τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀζώμης κ. Νικόλαον καὶ τὸν Πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Βασίλειον Βέλλαν, ὅστις, Καθηγητὴς ὢν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀνέλαβε τὰ πρυτανικά αὐτοῦ καθήκοντα ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

— Τῆ 9ῃ Σεπτεμβρίου, ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τοῦ «Φροντιστηρίου Κατηχητικῶν Στελεχῶν», ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης, ὡς ἀναγράφεται καὶ ἐν ἄλλῃ σελίδι τοῦ παρόντος φύλλου τῆς «Ἐκκλησίας».

— Τῆ 10ῃ Σεπτεμβρίου ἐδέχθη τὸν κ. Ν. Σμυρνῆν, τ. Διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου Ὀρθοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας.

— Τῆ 12ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Ἑλληνικοῦ, μετέχων τῆς ὑποδοχῆς τῆς Α.Β.Υ., τοῦ Ὀλυμπικοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου.

— Τῆ 13ῃ Σεπτεμβρίου ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησεν εἰς συγκέντρωσιν τῶν κληρικῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, γενομένην ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναφ. Κατὰ τὴν συγ-

κέντρωσιν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἔδωκε τὰς δεοῦσας ὁδηγίας διὰ τὴν καλύτεραν διεξαγωγὴν τοῦ ποιμαντικοῦ, κατηχητικοῦ, ὀμιλητικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ ἔργου αὐτῶν. Ἀναλόγους ὁδηγίας ἔδωκαν καὶ οἱ παριστάμενοι θεοφιλέστατοι βοήθοι Ἐπίσκοποι Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος, Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος καὶ Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη ἐπίσκεψιν τοῦ νέου Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀνδρέου Φυτράκη, ὅστις ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὡς Κοσμήτορος ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου.

Ἱ. Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου

Ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐντατικῇ καταβάλλεται προσπάθεια ἀνεγέρσεως ναῶν ἐν πολλοῖς χωρίοις τῆς Μητροπόλεως, στερουμένοι παντελῶς τοιοῦτων, ἐπὶ τῇ βάσει ἐγκεκριμένων σχεδίων τῆς διευθύνσεως Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀρθοσκευμάτων. Ἐν τῷ μεταξύ ἐθεμελιώθησαν παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Παραμυθίας κ. Τίτου περὶ τοὺς δέκα τὸν ἀριθμὸν ναοί, ἐν οἷς καὶ ὁ καθεδρικός ναὸς τῆς πόλεως Παραμυθίας, ἔδρας τῆς Μητροπόλεως τῆ 27ῃ Ἀπριλίου ἐ.ἔ.

Εἰς τὸ παρὰ τῆς ἱεράς ταύτης Μητροπόλεως συντηρούμενον Ἐκκλησιαστικὸν Οἰκοτροφεῖον διὰ 170 τὸν ἀριθμὸν ἀπόρους μαθητῶν γυμνασίου, ἀνηγέρθη τῷ 1959 εὐρύτατος θάλαμος ἀνώθεν τοῦ ἰσογείου, ὡς καὶ παρεκλήσιν τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, συμπληρώθησαν δὲ ἐν πολλοῖς αἱ λοιπαὶ κτιριακαὶ τούτου ἐγκαταστάσεις καὶ ἐλλείψεις.

— Κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον π. ἔτους συνεκροτήθη τὸ β' Πνευματικὸν Φροντιστήριον ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Μητροπόλει, ἐν ἧ ἐδίδαξε προσωπικῶς ὁ Σεβ. Παραμυθίας μαθήματα ἱεραῖς Ἐξομολογητικῆς εἰς τριάκοντα τὸν ἀριθμὸν ἱερεῖς αὐτοῦ.

— Ἡ ἱερά Μητρόπολις Παραμυθίας ἐξέδωκε μέχρι τοῦδε τρία μικρὰ τεύχη περὶ ἀλκοολισμοῦ, βλασφημίας καὶ διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς πενθοῦντας, διανεμηθέντα ἐντελῶς δωρεὰν πρὸς τοὺς χριστιανούς αὐτῆς.

— Ἐν Ἱγουμενίτῃ συνεστήθη παρὰ τοῦ Σεβ. Παραμυθίας Χριστιανικὸν Ἐπιστημονικὸν Κύκλος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναπτύσσονται παρὰ διαφόρων ἐπιστημῶν διάφορα ἐπισημὰ ἔργα πρὸς πάντας θέματα, τὰ ὁποῖα ἀκροῶνται οἱ διανοούμενοι. Παρὰ τὴν ἀνωτέρω κίνησιν ὁ Σεβ. Παραμυθίας ἔκαμε βραδυνὰς ὁμιλίας πρὸς τὸν λαὸν ἐν Ἱγουμενίτῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

— Τῆ 17—19ῃ Αὐγούστου συνεκροτήθη τὸ Β' ὄλικον Ἱερατικὸν συνέδριον τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Ἐν τῷ Ἐκκλ. Οἰκοτροφείῳ ταύτης, ἐνθα διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου, ἐστεγάσθησαν καὶ ἐσιτίσθησαν ἐντελῶς δωρεὰν ἐπὶ τριήμερον οἱ συμμετασχόντες εἰς αὐτὸ ἱερεῖς. Τὸ συνέδριον τοῦτο ὑπῆρξε καθαρῶς τελετουργικῆς μορφῆς, παρεσχέθησαν δὲ αὐτοῖς καὶ τινα μαθήματα πρακτικῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς παρ' εἰδικοῦ καθηγητοῦ. Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐναρξιν τούτου παρέστησαν πολλοὶ τῶν ἐπισήμων, οἵτινες ἐχαίρετσαν καταλλήλως τὸ συνέδριον τοῦτο. Κατ' αὐτὸ ἐνεκρίθη ψήφισμα ἐντόνου διαμαρτυρίας διὰ τὰ λεχθέντα περὶ τῆς Ἡπείρου καὶ Βορείου Ἡπείρου, ὡς καὶ ἕτερον περὶ βελτιώσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου.

— Πρωιωθέντων τῶν λιμενικῶν ἐγκαταστάσεων ἐν Ἱγουμενίτῃ καὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς μέχρις Ἰωαννίνων, ἐγένετο παρουσία Ὑπουργῶν καὶ λοιπῶν ἐπισήμων ὁ καθ' ἑαυτὸν αὐτῶν τῆ 2 Αὐγούστου ἐ. ἔ., μεθ' ὃν ὁ Σεβασμιώτατος Παραμυθίας μετὰ τοῦ Ἱεροκήρυκος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ἐπεβίβασθησαν τοῦ καινουργοῦ πορθμείου, συνοδεύσαντες αὐτὸ κατὰ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ταξίδιον μέχρι Βρινητοῦ καὶ ἐπιστρέψαντες εὐθὺς εἰς Ἱγουμενίτσαν.

Ἐποβλητικῇ ὑπῆρξεν ἡ γενομένη ἐν Βρινησίῳ ὑποδοχὴ τοῦ συνοδεύσαντος τὸ πορθμείον Ἑλληνοσ. Ὀρθοδόξου

Ἱεράρχου κατὰ τὴν γενομένην δεξίωσιν τῶν Ἑλλήνων ἐπισήμων.

Ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον εἰς Κατερίνην

Δι' Ὑπουργικῆς Πράξεως δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὸ ἐν Χανίοις Κρήτης Ἀνώτερον Ἐκκλησιαστικὸν Φροντιστήριον μετεφέρθη εἰς Κατερίνην, θεθὲν ὑπὸ τὴν προσωπικὴν διεύθυνσιν τοῦ διακεκριμένου καὶ δραστηριωτάτου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους κ. Β α ρ ν ά β α.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεολογικαὶ Ἔργασιαὶ» τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας ἐξέδωκε τὸν πρῶτον τόμον θεολογικῆς ἐπιθεωρήσεως, ἣτις θὰ ἐκδίδεται ἀπαξ τοῦ ἔτους. Ὡς τουρίζεται εἰς τὸ προεισαγωγικὸν σημείωμα, ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν τῆς Ὁρθοδόξου, ἡ ἐνημέρωσις τῶν θεολογικῶν κύκλων τῶν ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν ἐπὶ τῶν ἐπιτεύξεων τῆς ρωσικῆς θεολογικῆς σκέψεως, ἡ διεύρυνσις τοῦ θεολογικοῦ ὀρίζοντος τοῦ κλήρου καὶ τῶν τροφίμων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀνταλλαγῆς τῆς πείρας καὶ τῶν γνώσεων μεταξὺ τῶν Ρώσων θεολόγων καὶ γενικῶς ἡ συμβολὴ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς θεολογίας ἐν τῇ Ρωσικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Εἰς τὰς σελίδας τῆς Συλλογῆς αὐτῆς θὰ δημοσιεύονται πραγματεῖαι ἀναφερόμεναι εἰς τὴν Δογματικὴν καὶ Ἠθικὴν Θεολογίαν, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, τὴν Λειτουργικὴν, τὴν Πατρολογία, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Τέχνην καὶ ἄλλα προβλήματα, σχεῖν ἔχοντα πρὸς τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ὁ πρῶτος τόμος τῆς Συλλογῆς «Θεολογικαὶ Ἔργασιαὶ», ἀποτελούμενος ἐξ 180 σελίδων, περιέχει πέντε πραγματείας, ἧτοι Κ α θ η γ η τ ο ῦ Ν. Ο ὕ σ π έ ν σ κ η, Ὁ Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ο ς ἑ σ π ε ρ ι ν ὸ ς (Ἱστορικο - λειτουργικὴ σκιαγραφία) Κ α θ. Α. Ἰ β ά ν ο φ, Ἐ τ ά κ ε ἴ μ ε ν α τ ῶ ν ἱ ε ρ ὠ ν β β ἱ β λ ἴ ω ν τῆς Καινῆς Διαθήκης, Ἱ ε ρ ο μ ο ν ά χ ο υ Παύλου Τσερεμουχίν, Ἐ ἡ Σ ῦ ν ο δ ο ς Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ο ὑ π ὸ λ ε ω ς τ ο ῦ 1157 καὶ ὁ ἐπίσκοπος Μεθώνης Νικόλαος, Π ρ ω θ. Β. Μ π α ρ ο β ὀ η, «Collectio Avellana ὡς Ἱστορικὴ πηγή» (συμβολὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ε' καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Στ' αἰῶνος) καὶ Π ρ ω θ. Α. Σ ε ρ γ ε ἔ ν κ ο, «Σημεῖα ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς παλαιοκαθολικῆς κινήσεως».

Ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος κ. Νικόδημος, τέως ἀρχηγὸς τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Ρωσικῆς πνευματικῆς Ἀποστολῆς, διωρίσθη Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Ὁ Πατριάρχης Μόσχας κ. Ἀλέξιος διώρισε τὸν πρωτοπρεσβύτερον Σάβελ Στάβωφ ἀντιπρόσωπόν του ἐν Βυρητῶν παρὰ τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἀντιοχείας, «πρὸς σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν, οἵτινες συνδέουν τὰς δύο Ἐκκλησίας».

Ὁ μέχρι τοῦδε ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας παρὰ τῷ Πατριαρχεῖῳ Ἀντιοχείας θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος Ποντόλακ κ. Ἰωάννης ἐποποθετῆθη ἑξαρχος τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης με ἔδραν τὸ Βερολίνον. Ἡ δικαιοδοσία τῆς νέας ρωσικῆς ἑξαρχίας ἐκτείνεται ἐφ' ὀδοκλήρου τῆς Δυτικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Γερμανίας. Ὁ ἐπίσκοπος κ. Ἰωάννης ἐγεννήθη εἰς τὸ Λένινγκραντ τὸ 1909 καὶ ἐπὶ τι χρονικὸν διάστημα ἐργάσθη ὡς γεωλόγος εἰς τὰ Οὐράλια καὶ τὴν Κεντρικὴν Ἀσίαν. Ἠσπιάσθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα τὸ 1936, τὸ δὲ 1958 ἐξελέγη ἐπίσκοπος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατὰ τὰ τέλη Ἰουλίου ἐ. ἐ., ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανός, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων Νόβι Σάντ κ. Νικάνορος καὶ Πάκρατς κ. Αἰμιλιανού, ἀνέλαβε πολυήμερον περιοδείαν ἀπὸ τὴν δυτικὴν Γιουγκοσλαβίαν. Τὴν 25 Ἰουλίου ἐφθάσεν εἰς τὸ Μπριόνι, ὅπου ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀλέξανδρος Ράνκοβιτς παρέθεσεν ἐπίσημον γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς ἀκολουθίας του. Εἰς τὸ γεῦμα παρεκά-

θησαν ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Σίμιτς, ὁ ὑπουργὸς κ. Ζέκοβιτς, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Ὁρθοδόξων κ. Ντίλπαριτς καὶ ἄλλαι προσωπικότητες. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν 26 Ἰουλίου, ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς συνοδείας του ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ Μπριόνι ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Τίτο.

Ὁ Σύλλογος τῶν Ὁρθοδόξων ἱερέων Γιουγκοσλαβίας ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς εἰς βιβλίον μεγάλου σχήματος 372 βιογραφικὰ σημειώματα καὶ 281 φωτογραφίας Σέρβων Ἀρχιερέων, ἱερέων, διακόνων καὶ μοναχῶν, οἵτινες ὑπῆρξαν θύματα τοῦ φασισμού ἢ ἔπεσαν κατὰ τὸν τελευταῖον ἀπελευθερωτικὸν πόλεμον 1941-1945.

Τὴν 7 Αὐγούστου ἐ. ἐ. ὁ ἐπίσκοπος Ζετόβου καὶ Στραμνίτσης κ. Ναούμ ἐτέλεσε τὰ ἑγκαίνια τοῦ ἐν Μελβούρη τῆς Αὐστραλίας ναοῦ τοῦ «Ἁγίου Γεωργίου», ὁ ὅποιος ἀνηγέρθη δαπάναις τῶν ἐν Μελβούρη καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Αὐστραλίας ἐγκατεστημένων μεταναστῶν ἐκ τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Μακεδονίας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαυροβουνίου κ. Ἀρσένιος ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του ὡς Μητροπολίτου Μαυροβουνίου, μεταθεθὲς εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Βουδιμίου.

Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Σερβίας ἐφέτος θὰ γίνουσι δεκταὶ εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Πρεγρένης 35 καὶ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Βελιγραδίου 32 τακτικοὶ μαθηταί.

Τὸ ἄρτι κυκλοφορήσαν τεῦχος τοῦ Ἰουνίου 1960 τοῦ ἐπισήμου ὄργανου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας «Γκλάσνικ» εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἀφιερωμένον εἰς τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ εἰς τὸν ἱστορικὸν θρόνον τῶν Πατριαρχῶν Πεκίου. Ὡς γνωστόν, ἡ πανηγυρικὴ ἐνθρόνισις ἐγένετο τὴν 29 Μαΐου 1960 παρουσίᾳ ὄλων τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας καὶ δύο ἐπισκόπων τῆς «Μακεδονικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΧΟΛΗ ΔΙΑΚΟΝΙΣΣΩΝ

Πρόσκλησις πρὸς φοίτησιν
εἰς τὴν Ἀνωτέραν Σχολὴν Διακονισσῶν - Κοινωνικῶν
Λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ παρὰ τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Ἁγ. Βαρβάρας Ἰδρύματα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος λειτουργεῖ ἤδη, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τοῦ προπαραελθόντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἡ «Ἀνωτέρα Σχολὴ Διακονισσῶν - Κοινωνικῶν Λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Σκοπὸς τῆς Σχολῆς ταύτης εἶναι ἡ εἰδικὴ ἐκπαίδευσις, διὰ τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, νεανίδων, αἱ ὁποῖαι τοποθετοῦμεναι, μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν των, εἰς Ἑνωρίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θ' ἀναλάβουν τὴν ἀσκῆσιν τοῦ ἔργου τούτου, ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ καθοδηγησιν τῶν οἰκείων Ἐφημερίων.

Κατὰ τὸ ἐπόμενον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1960-61 θὰ γίνωσι δεκταὶ εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην πρὸς ἐκπαίδευσιν, ὡς ὑπότροφοι τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου αὐτῆς, δέκα πέντε (15) πτυχιούχοι τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, ἡλικίας οὐχὶ ἀνωτέρας τῶν 30 ἐτῶν.

Αἱ ἐπιθυμοῦσαι ὁπως φοιτήσωσιν εἰς τὴν Σχολὴν, δεόν ὅπως ὑποβάλλωσι τὰς σχετικὰς αἰτήσεις των μετὰ τῆς 15ης Σεπτεμβρίου ἐ. ἐ. εἰς τὴν Γενικὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, συνοδευόμεναι ὑπὸ τῶν κάτωθι δικαιολογητικῶν:

- 1) ἐπισήμου ἀντιγράφου τοῦ πτυχίου των,
- 2) πιστοποιητικοῦ γεννήσεως,
- 3) συστατηρίου ἐπιστολῆς τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως,
- 4) ἀποδεικτικοῦ προτέρας τυχὸν ὑπηρεσίας των εἰς ἔργα κοινωνικῆς προνοίας καὶ πνευματικῆς καθ' ὅλου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δράσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13ῃ Σεπτεμβρίου 1960

ΕΚ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἄρχιεπισκοπή Ἀθῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθρου 47 ἔδ. 2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς Ἁγίας Φωτεινῆς Ἰλισσοῦ, Ἁγίας Ἀννης Περιβολίων, Ὁσίου Μελετίου Σεπολίων καὶ Ἁγίας Σοφίας Πειραιῶς ὑπαρχουσῶν κενῶν θέσεων ἑνὸς τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7ῃ Σεπτεμβρίου 1960.

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

Ἱερά Μητρόπολις

Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα (τοῦλάχιστον Β' μισθολογικῆς κατηγορίας) πρὸς κατάληψιν τῶν δύο κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμησεως Θεοτόκου Ἐρμουπόλεως, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρου τῇ 18ῃ Αὐγούστου 1960

† Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου Φιλάρετος.

Ἱερά Μητρόπολις Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς ὀργανικῆς θέσεως τοῦ ἐν Γαλατᾶ-Τροιζηνίας Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ ἱερωθῶσι καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων», ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη ὑπὸ τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 536/1945, ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω Νόμων προβλεπόμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ὑδρᾷ τῇ 19ῃ Αὐγούστου 1960

† Ὁ Ὑδρας-Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος.

Ἱερά Μητρόπολις Φθιώτιδος

Χηρεουσῶν τῶν θέσεων τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἐνοριῶν Παλαιᾶς Γιαννιτσοῦς, Δύο Βουνῶν καὶ Πιτσιωτᾶς, προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι ταύτας καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἀρθρου 2 τοῦ Α. Ν. 807/1945 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 προβλεπόμενα πιστοποιητικά μετὰ σχετικῆς αἰτιήσεώς των.

Ἐν Λαμίᾳ τῇ 23ῃ Αὐγούστου 1960.

† Ὁ Φθιώτιδος Δαμασκηνός.

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως τοῦ ἐν Βονίτση Ἱεροῦ Ναοῦ «Ἁγίου Σπυρίδων», καλοῦμεν τοὺς βου-

λομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 25ῃ Αὐγούστου 1960.

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος.

Ἱερά Μητρόπολις Ἰωαννίνων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 46 καὶ 47 παρ. 2 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κεκαυνομένη προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν ὀργανικὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου (Κοιμησεως Θεοτόκου) τῆς πόλεως Ἰωαννίνων, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ ὑποψηφίου ἐφημερίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἰωάννινα τῇ 26ῃ Αὐγούστου 1960.

† Ὁ Ἰωαννίνων Σεραφεῖμ.

Ἱερά Μητρόπολις Σάμου-Ἰκαρίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν συνοικισμῶν Κεραμέ, Δρουτσούλα, Ἁγίας Κυριακῆς καὶ Κυπαρίσσου τῆς νήσου Ἰκαρίας, προσκαλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ἡμῶν προκηρύξεως εἰς τὸ Περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν εἰς τὴν Ἱερᾶν Μητρόπολιν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Α. Ν. 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὀριζόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Σάμῳ τῇ 29ῃ Αὐγούστου 1960.

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Εἰρηναῖος.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

† Ὁ Βεροίας καὶ Ναούσης ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

† Ὁ Πατρῶν ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδ. Σπεράντσα, Λακτιζόμεν πρὸς κέντρα.

Ἡ τελετὴ τῆς λήξεως τῶν μαθημάτων τοῦ «Φροντιστηρίου Κατηχητικῶν Στελεχῶν».

Οἱ ἐνθρονιστήριοι λόγοι τῶν νέων Ἱεραρχῶν.

Κωνσταντίνου Ε. Τσιροπούλου, Τὸ σύγχρονον χριστιανικὸν θέατρον.

Κωνσταντίνου Κ. Παπουλίδου, Μητροπολιτικοὶ πίνακες Κιέβου καὶ Μόσχας.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.